اٰيَاتُهَا ٣٠ (٦٧) سُوْرَةُ الْمُلْكِ مَكِّيَّةٌ (٧٧) رُكُوْعَاتُهَا ٢

ઉસ મેં ૩૦ આયતેં હૈં   સૂરએ મુલ્ક મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ   ઔર ૨ રુકૂઅ હૈં

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

પઢ્હતા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હૈ

تَبٰرَكَ الَّذِىْ بِيَدِهِ الْمُلْكُ ز وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَىْءٍ

બાબરકત હૈ વો ઝાત જિસ કે કબ્ઝે મેં સલ્તનત હૈ, ઔર વો હર ચીઝ પર કુદરત

قَدِيْرُ ۙ﴿١﴾ اِلَّذِىْ خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيٰوةَ لِيَبْلُوَكُمْ

વાલા હૈ. જિસ ને મૌત ઔર ઝિન્દગી પૈદા કી તાકે વો તુમ્હેં આઝમાએ

اَيُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا ط وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْغَفُوْرُ ۙ﴿٢﴾ الَّذِىْ

કે તુમ મેં સે કૌન અચ્છે અમલ વાલા હૈ. ઔર વો ઝબરદસ્ત હૈ, બહોત ઝયાદા બખ્શને વાલા હૈ. વો અલ્લાહ

خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا ط مَا تَرٰى فِىْ خَلْقِ الرَّحْمٰنِ

જિસ ને ઉપર નીચે સાત આસ્માન બનાએ. રહમાન કે પૈદા કિયે હુવે મેં તુમ કોઈ

مِنْ تَفٰوُتٍ ط فَارْجِعِ الْبَصَرَ ۙ هَلْ تَرٰى مِنْ فُطُوْرٍ ﴿٣﴾

ફર્ક નહીં પાઓગે. ફિર આપ નિગાહ કો લૌટાઈયે, કયા આપ કોઈ દરાડ દેખતે હો?

ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ اِلَيْكَ الْبَصَرُ

ફિર આપ નિગાહ કો સેહબારા કીજિયે, બારબાર નિગાહ આપ કી તરફ વાપસ લૌટ આએગી

خَاسِئًا وَّهُوَ حَسِيْرٌ ﴿٤﴾ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْيَا

ઝલીલ હો કર ઈસ હાલ મેં કે વો થકી હુઈ હોગી. હમ ને હી આસ્માને દુન્યા કો મુઝય્યન કિયા

بِمَصَابِيْحَ وَجَعَلْنٰهَا رُجُوْمًا لِّلشَّيٰطِيْنِ وَاَعْتَدْنَا لَهُمْ

ચિરાગોં સે ઔર હમ ને ઉન ચિરાગોં કો શયતાનોં કે મારને કા ઝરિયા બનાયા ઔર હમ ને શયાતીન કે લિયે

عَذَابَ السَّعِيْرِ ﴿٥﴾ وَلِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ

આગ કા અઝાબ તૈયાર કર રખા હૈ. ઔર ઉન લોગોં કે લિયે જિન્હોં ને અપને રબ કે સાથ કુફ્ર કિયા જહન્નમ કા

جَهَنَّمَ ط وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿٦﴾ اِذَآ اُلْقُوْا فِيْهَا سَمِعُوْا

અઝાબ હૈ. ઔર વો બુરી જગા હૈ. જબ વો ઉસ મેં ડાલે જાએંગે, તો જહન્નમ

لَهَا شَهِيْقًا وَّهِىَ تَفُوْرُ ۙ﴿٧﴾ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ ط

કા શોર સુનેંગે ઔર વો જોશ માર રહી હોગી. કરીબ હૈ કે વો ગુસ્સે કી વજહ સે ફટ જાએ. જબ કભી

كُلَّمَآ اُلْقِیَ فِیْهَا فَوْجٌ سَاَلَهُمْ خَزَنَتُهَآ اَلَمْ یَاْتِكُمْ

ઉસ મેં કોઈ જમાઅત ડાલી જાએગી, તો જહન્નમ કે મુહાફિઝ ફરિશ્તે ઉન સે પૂછેંગે કયા તુમ્હારે પાસ કોઈ

نَذِیْرٌ ﴿۸﴾ قَالُوْا بَلٰى قَدْ جَآءَنَا نَذِیْرٌ ۙ۬ فَكَذَّبْنَا

ડરાને વાલા નહીં આયા? તો વો કહેંગે કયૂં નહીં! યકીનન હમારે પાસ ડરાને વાલા આયા થા. તો હમ ને જુઠલાયા

وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللّٰهُ مِنْ شَیْءٍ ۚۖ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا

ઔર હમ ને કહા કે અલ્લાહ ને કુછ નાઝિલ નહીં કિયા. તુમ તો બડી ગુમરાહી મેં

فِیْ ضَلٰلٍ كَبِیْرٍ ﴿۹﴾ وَقَالُوْا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ اَوْ نَعْقِلُ

પડે હો. ઔર વો કહેંગે કે અગર હમ સુનતે યા સમજતે

مَا كُنَّا فِیْۤ اَصْحٰبِ السَّعِیْرِ ﴿۱۰﴾ فَاعْتَرَفُوْا بِذَنْۢبِهِمْ ۚ

તો હમ દોઝખિયોં મેં શામિલ ન હોતે. ફિર વો અપને ગુનાહ કા ઈકરાર કરેંગે.

فَسُحْقًا لِّاَصْحٰبِ السَّعِیْرِ ﴿۱۱﴾ اِنَّ الَّذِیْنَ یَخْشَوْنَ

ફિર દોઝખિયોં પર લાનત હો. જો અપને રબ સે બેદેખે

رَبَّهُمْ بِالْغَیْبِ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ كَبِیْرٌ ﴿۱۲﴾ وَاَسِرُّوْا

ડરતે હૈં ઉન કે લિયે મગફિરત હૈ ઔર બડા અજર હૈ. ઔર તુમ બાત

قَوْلَكُمْ اَوِ اجْهَرُوْا بِهٖ ؕ اِنَّهٗ عَلِیْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿۱۳﴾

ચુપકે સે કહો યા ઝોર સે કહો. બેશક અલ્લાહ દિલોં કા હાલ ખૂબ જાનતા હૈ.

اَلَا یَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ ؕ وَهُوَ اللَّطِیْفُ الْخَبِیْرُ ﴿۱۴﴾ هُوَ ع ۱ ۱۴ ۱

કયા વો નહીં જાનતા જિસ ને (ઉસ કો) પૈદા કિયા? ઔર વો ભેદ જાનને વાલા, બાખબર હૈ. વહી

الَّذِیْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ ذَلُوْلًا فَامْشُوْا فِیْ مَنَاكِبِهَا

અલ્લાહ જિસ ને તુમ્હારે લિયે ઝમીન કો ચલને કે કાબિલ બનાયા, ફિર તુમ ઉસ કે રાસ્તોં મેં ચલો

وَكُلُوْا مِنْ رِّزْقِهٖ ؕ وَاِلَیْهِ النُّشُوْرُ ﴿۱۵﴾ ءَاَمِنْتُمْ مَّنْ

ઔર અલ્લાહ કી દી હુઈ રોઝી ખાઓ. ઔર ઉસી કી તરફ ઝિન્દા હો કર ઉઠના હૈ. કયા તુમ અમન મેં હો

فِی السَّمَآءِ اَنْ یَّخْسِفَ بِكُمُ الْاَرْضَ فَاِذَا هِیَ تَمُوْرُ ﴿۱۶﴾ۙ

ઉસ સે જો આસ્માન મેં હૈ કે વો ઝમીન મેં તુમ્હેં ધંસા દે, ફિર વો અચાનક હરકત કરને લગે?

اَمْ اَمِنْتُمْ مَّنْ فِی السَّمَآءِ اَنْ یُّرْسِلَ عَلَیْكُمْ

યા તુમ આસ્માન વાલે સે અમન મેં હો ઈસ સે કે વો તુમ પર તૂફાન ભેજ દે

حَاصِبًا ۭ فَسَتَعْلَمُوْنَ كَيْفَ نَذِيْرِ ﴿١٧﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَ
પથ્થર કા? ફિર અનકરીબ તુમ્હેં માલૂમ હો જાએગા કે મેરા ડરાના કૈસા થા. યકીનન ઉન

الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيْرِ ﴿١٨﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا
લોગોં ને ભી જુઠલાયા જો ઉન સે પેહલે થે, ફિર મેરા ઈન્કાર કૈસા થા? કયા ઉન્હોં ને દેખા નહીં

وقف لازم ۔ وقف منزل ۔ وقف غفران

اِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صٰٓفّٰتٍ وَّيَقْبِضْنَ ۚ مَا يُمْسِكُهُنَّ
પરિન્દોં કી તરફ અપને ઉપર, જો પર ફૈલાએ હોતે હૈં ઔર પર કભી સુકેડતે હૈં. ઉન કો કોઈ સિવાએ

اِلَّا الرَّحْمٰنُ ۭ اِنَّهٗ بِكُلِّ شَيْءٍۢ بَصِيْرٌ ﴿١٩﴾ اَمَّنْ هٰذَا
રહમાન કે થામ નહીં રહા. બેશક વો હર ચીઝ કો ખૂબ દેખ રહા હૈ. ભલા ઐસા કૌન હૈ

الَّذِيْ هُوَ جُنْدٌ لَّكُمْ يَنْصُرُكُمْ مِّنْ دُوْنِ الرَّحْمٰنِ ۭ
જો તુમ્હારા લશકર બને, જો તુમ્હારી નુસ્રત કરે રહમાન કે સિવા?

اِنِ الْكٰفِرُوْنَ اِلَّا فِيْ غُرُوْرٍ ﴿٢٠﴾ اَمَّنْ هٰذَا الَّذِيْ
કાફિર તો સિર્ફ ધોકે મેં હૈં. ભલા ઐસા કૌન હૈ જો

يَرْزُقُكُمْ اِنْ اَمْسَكَ رِزْقَهٗ ۚ بَلْ لَّجُّوْا فِيْ عُتُوٍّ
તુમ્હેં રોઝી દે અગર અલ્લાહ અપની રોઝી રોક લે? બલ્કે યે શરારત ઔર બિદકને પર અડે

وَّنُفُوْرٍ ﴿٢١﴾ اَفَمَنْ يَّمْشِيْ مُكِبًّا عَلٰى وَجْهِهٖٓ اَهْدٰٓى
હુવે હૈં. ભલા જો શખ્સ ચલે ઊંધા અપને મુંહ કે બલ વો ઝયાદા હિદાયતયાફ્તા હૈ

اَمَّنْ يَّمْشِيْ سَوِيًّا عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٢٢﴾ قُلْ
યા વો આદમી જો સીધે રાસ્તે પર સીધા ચલે? આપ ફરમા દીજિયે

هُوَ الَّذِيْٓ اَنْشَاَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ
કે વહી અલ્લાહ હૈ જિસ ને તુમ્હેં પૈદા કિયા ઔર જિસ ને તુમ્હારે લિયે કાન ઔર આંખ ઔર દિલ

وَالْاَفْـِٕدَةَ ۭ قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُوْنَ ﴿٢٣﴾ قُلْ هُوَ الَّذِيْ
બનાએ. બહોત કમ તુમ શુક્ર અદા કરતે હો. આપ ફરમા દીજિયે કે વહી અલ્લાહ હૈ જિસ ને

ذَرَاَكُمْ فِي الْاَرْضِ وَاِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُوْلُوْنَ
તુમ્હેં ફૈલા દિયા ઝમીન મેં ઔર ઉસી કી તરફ તુમ ઈકટ્ઠે કિયે જાઓગે. ઔર યે કેહતે હૈં કે

مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٢٥﴾ قُلْ
યે વાદા કબ હૈ અગર તુમ સચ્ચે હો? આપ ફરમા દીજિયે

اِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ ۪ وَاِنَّمَآ اَنَا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٢٦﴾
કે ઈલ્મ તો સિર્ફ અલ્લાહ કે પાસ હે. ઔર મૈં તો સિર્ફ સાફ સાફ ડરાને વાલા હું.
فَلَمَّا رَاَوْهُ زُلْفَةً سِيْٓـَٔتْ وُجُوْهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا
ફિર જબ કુફ્ફાર વાદે કો કરીબ આતા દેખેંગે તો કાફિરોં કે ચેહરે બિગડ જાએંગે
وَقِيْلَ هٰذَا الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ تَدَّعُوْنَ ﴿٢٧﴾ قُلْ
ઔર કહા જાએગા કે યે વો અઝાબ હે જિસ કો તુમ માંગા કરતે થે. આપ ફરમા દીજિયે
اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَهْلَكَنِيَ اللّٰهُ وَمَنْ مَّعِيَ اَوْ رَحِمَنَا ۙ
કે તુમ હી બતાઓ કે અગર અલ્લાહ મુજે ઔર ઉન લોગોં કો જો મેરે સાથ હૈં હલાક કર દે યા હમ પર
فَمَنْ يُّجِيْرُ الْكٰفِرِيْنَ مِنْ عَذَابٍ اَلِيْمٍ ﴿٢٨﴾ قُلْ هُوَ
રહમ કરે તો કાફિરોં કો કૌન દર્દનાક અઝાબ સે બચાએગા? આપ ફરમા દીજિયે કે વહી
الرَّحْمٰنُ اٰمَنَّا بِهٖ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا ۚ فَسَتَعْلَمُوْنَ
રહમાન હે, ઉસી પર હમ ઈમાન લાએ હૈં ઔર ઉસી પર હમ ને તવક્કુલ કિયા. ફિર જલ્દ હી
مَنْ هُوَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٢٩﴾ قُلْ اَرَءَيْتُمْ اِنْ اَصْبَحَ
તુમ્હેં માલૂમ હો જાએગા કે કૌન ખુલી ગુમરાહી મેં હે. આપ ફરમા દીજિયે કે તુમ્હારી કયા રાય હે કે અગર
مَآؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَّاْتِيْكُمْ بِمَآءٍ مَّعِيْنٍ ﴿٣٠﴾ ع
તુમ્હારા પાની ગેહરાઈ મેં ચલા જાએ તો કૌન તુમ્હારે પાસ સુથરા પાની લાએગા?
اٰيَاتُهَا ٥٢ (٦٨) سُوْرَةُ الْقَلَمِ مَكِّيَّةٌ (٢) رُكُوْعَاتُهَا ٢
ઉસ મેં ૫૨ આયતેં હૈં — સૂરએ કલમ મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ — ઔર ૨ રૂકૂઅ હૈં
بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿﴾
પળ્હતા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હે
نٓ وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُوْنَ ﴿١﴾ مَآ اَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ
નૂન. કલમ કી કસમ ઔર ઉસ કી કસમ જિસ કો ફરિશ્તે લિખ રહે હૈં. આપ કે રબ કી નેઅમત કી વજહ સે આપ
بِمَجْنُوْنٍ ﴿٢﴾ وَاِنَّ لَكَ لَاَجْرًا غَيْرَ مَمْنُوْنٍ ﴿٣﴾
મજનૂન નહીં હૈં. ઔર બેશક આપ કે લિયે બેઇન્તિહા અજર હે.
وَ اِنَّكَ لَعَلٰى خُلُقٍ عَظِيْمٍ ﴿٤﴾ فَسَتُبْصِرُ وَ يُبْصِرُوْنَ ﴿٥﴾
ઔર યકીનન આપ અઝીમ અખ્લાક પર હો. ફિર જલ્દ હી આપ ભી દેખ લોગે ઔર યે ભી દેખ લેંગે.

بِاَیِّىكُمُ الْمَفْتُوْنُ ۝۶ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ

કે તુમ મેં સે કૌન મચલ રહા હૈ. યકીનન તેરા રબ ઉસ શખ્સ કો ખૂબ જાનતા હૈ જો ઉસ કે રાસ્તે

عَنْ سَبِیْلِهٖ ۠ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِیْنَ ۝۷ فَلَا تُطِعِ

સે ભટક ગયા હૈ. ઔર ખૂબ જાનતા હૈ હિદાયત પાને વાલોં કો. ઈસ લિયે આપ જુઠલાને વાલોં કી

الْمُكَذِّبِیْنَ ۝۸ وَدُّوْا لَوْ تُدْهِنُ فَیُدْهِنُوْنَ ۝۹

ઈતાઅત ન કીજિયે. વો તો યે ચાહતે હૈં કે અગર આપ નરમી કરેં તો વો ભી નરમી કરેંગે.

وَلَا تُطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِیْنٍ ۝۱۰ هَمَّازٍ مَّشَّآءٍۭ بِنَمِیْمٍ ۝۱۱

ઔર આપ કેહના ન માનિયે હર કસમ ખાને વાલે, ઝલીલ, તાના દેને વાલે, ચુગલી કો લે કર ચલને વાલે,

مَّنَّاعٍ لِّلْخَیْرِ مُعْتَدٍ اَثِیْمٍ ۝۱۲ عُتُلٍّۭ بَعْدَ ذٰلِكَ

ખૈર સે રોકને વાલે, હદ સે આગે બળ્હને વાલે, ગુનેહગાર, સરકશ કા. ઉસ કે બાદ વો બેઅસલ

زَنِیْمٍ ۝۱۳ اَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَّبَنِیْنَ ۝۱۴ اِذَا تُتْلٰى عَلَیْهِ

ભી હૈ. ઈસ વજહ સે કે વો માલ વાલા ઔર બેટોં વાલા હૈ. જબ ઉસ કે સામને હમારી આયતેં તિલાવત

اٰیٰتُنَا قَالَ اَسَاطِیْرُ الْاَوَّلِیْنَ ۝۱۵ سَنَسِمُهٗ

કી જાતી હૈં, તો કેહતા હૈ કે યે પેહલે લોગોં કી ઘડી હુઈ કહાનિયાં હૈં. અનકરીબ હમ ઉસ કી નાક કો

عَلَى الْخُرْطُوْمِ ۝۱۶ اِنَّا بَلَوْنٰهُمْ كَمَا بَلَوْنَاۤ اَصْحٰبَ الْجَنَّةِ ۚ

દાગેંગે. હમ ને ઉન્હેં આઝમાયા જૈસા કે હમ ને બાગ વાલોં કો આઝમાયા થા. જબ

اِذْ اَقْسَمُوْا لَیَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِیْنَ ۝۱۷ وَلَا یَسْتَثْنُوْنَ ۝۱۸

ઉન્હોં ને કસ્મેં ખાઈ થીં કે ઈસ બાગ કે ફલ સુબ્હ ઝરૂર તોડ લેંગે. ઔર વો ઈન્શાઅલ્લાહ નહીં કેહતે થે.

فَطَافَ عَلَیْهَا طَآىِٕفٌ مِّنْ رَّبِّكَ وَهُمْ نَآىِٕمُوْنَ ۝۱۹

ફિર ઉન પર તેરે રબ કી તરફ સે એક બલા ને ચક્કર લગાયા ઈસ હાલ મેં કે વો સોએ હુવે થે.

فَاَصْبَحَتْ كَالصَّرِیْمِ ۝۲۰ فَتَنَادَوْا مُصْبِحِیْنَ ۝۲۱

ફિર વો કટે હુવે ખેત કી તરહ બન ગયા. ફિર વો આપસ મેં એક દૂસરે કો સુબ્હ કે વકત પુકારને લગે.

اَنِ اغْدُوْا عَلٰى حَرْثِكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰرِمِیْنَ ۝۲۲

કે ચલો અપને ખેત પર અગર તુમ્હેં ખેતી કાટના હૈ.

فَانْطَلَقُوْا وَهُمْ یَتَخَافَتُوْنَ ۝۲۳ اَنْ لَّا یَدْخُلَنَّهَا

ફિર વો ચલે ઔર વો ચુપકે ચુપકે એક દૂસરે કો કેહ રહે થે. કે આજ તુમ પર કોઈ ફકીર

الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مِّسْكِيْنٌ ﴿٢٤﴾ وَّغَدَوْا عَلٰى حَرْدٍ قٰدِرِيْنَ ﴿٢٥﴾
બાગ મેં દાખિલ ન હોને પાએ. ઔર વો ખેતી સે રોકને પર કાદિર બન કર સુબ્હ કે વકત ચલે.

فَلَمَّا رَاَوْهَا قَالُوْٓا اِنَّا لَضَآلُّوْنَ ﴿٢٦﴾ بَلْ نَحْنُ
ફિર જબ ઉન્હોં ને વો બાગ દેખા, તો કેહને લગે કે હમ તો રાસ્તા ભૂલ ગએ હૈં. બલ્કે હમ તો

مَحْرُوْمُوْنَ ﴿٢٧﴾ قَالَ اَوْسَطُهُمْ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ
મહરૂમ હો ગએ. ઉન મેં સે મોઅતદિલ શખ્સ ને કહા કે કયા મૈં ને તુમ સે કહા નહીં થા કે તુમ

لَوْلَا تُسَبِّحُوْنَ ﴿٢٨﴾ قَالُوْا سُبْحٰنَ رَبِّنَآ اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ ﴿٢٩﴾
તસ્બીહ કયૂં નહીં કરતે? વો બોલે કે હમારા રબ પાક હૈ, યકીનન હમ હી કુસૂરવાર હૈં.

فَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَلَاوَمُوْنَ ﴿٣٠﴾ قَالُوْا
ફિર ઉન મેં સે એક દૂસરે કી તરફ મુતવજ્જેહ હો કર મલામત કરને લગે. વો કેહને લગે

يٰوَيْلَنَآ اِنَّا كُنَّا طٰغِيْنَ ﴿٣١﴾ عَسٰى رَبُّنَآ اَنْ يُّبْدِلَنَا
હાએ હમારી ખરાબી! યકીનન હમ હી સરકશ થે. ઉમ્મીદ હૈ કે હમારા રબ હમેં ઈસ સે બેહતર

خَيْرًا مِّنْهَآ اِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا رٰغِبُوْنَ ﴿٣٢﴾ كَذٰلِكَ
બદલે મેં દે દે, હમ અપને રબ કી તરફ રાગિબ હૈં. ઈસી તરહ

الْعَذَابُ ؕ وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ ۘ لَوْ كَانُوْا وقف لازم
અઝાબ આતા હૈ. ઔર આખિરત કા અઝાબ ઈસ સે ભી બડા હૈ. કાશ કે વો

يَعْلَمُوْنَ ﴿٣٣﴾ اِنَّ لِلْمُتَّقِيْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنّٰتِ ع ١
જાનતે. યકીનન મુત્તકિયોં કે લિયે ઉન કે રબ કે પાસ જન્નાતે

النَّعِيْمِ ﴿٣٤﴾ اَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِيْنَ كَالْمُجْرِمِيْنَ ﴿٣٥﴾
નઈમ હૈં. કયા હમ મુસલમાનોં કો મુજરિમોં કી તરહ બના દેંગે?

مَا لَكُمْ ۫ كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ ﴿٣٦﴾ اَمْ لَكُمْ كِتٰبٌ فِيْهِ
તુમ્હેં કયા હુવા? તુમ કૈસે ફૈસલે કરતે હો? કયા તુમ્હારે પાસ કિતાબ હૈ જિસ મેં

تَدْرُسُوْنَ ﴿٣٧﴾ اِنَّ لَكُمْ فِيْهِ لَمَا تَخَيَّرُوْنَ ﴿٣٨﴾ اَمْ لَكُمْ
તુમ પળ્હતે હો? કે તુમ્હારે લિયે ઉસ મેં વો હૈ જો તુમ પસન્દ કરોગે? કયા હમ સે

اَيْمَانٌ عَلَيْنَا بَالِغَةٌ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ ۙ اِنَّ لَكُمْ
તુમ ને કસ્મેં લી હૈં જો કયામત કે દિન તક ચલેંગી? કે તુમ્હેં

لَمَا تَحْكُمُوْنَ ۝٣٩ سَلْهُمْ اَيُّهُمْ بِذٰلِكَ زَعِيْمٌ ۝٤٠
ઝરૂર મિલેગા જિસ કા તુમ હુકમ દોગે. આપ ઉન સે સવાલ કીજિયે કે તુમ મેં સે કૌન ઈસ કા

اَمْ لَهُمْ شُرَكَآءُ ۚ فَلْيَاْتُوْا بِشُرَكَآىِٕهِمْ اِنْ كَانُوْا
ઝિમ્મેદાર હે? યા ઉન કે શુરકા હૈં? તો ઉન્હેં ચાહિયે કે અપને શુરકા કો લાએં અગર વો

صٰدِقِيْنَ ۝٤١ يَوْمَ يُكْشَفُ عَنْ سَاقٍ وَّيُدْعَوْنَ
સચ્ચે હૈં. જિસ દિન પિંડલી ખોલી જાએગી ઔર સજદે કે લિયે

اِلَى السُّجُوْدِ فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ ۝٤٢ خَاشِعَةً اَبْصَارُهُمْ
બુલાયા જાએગા, તો વો (સજદા કરને કી) તાકત નહીં રખ સકેંગે. ઉન કી નિગાહેં જુકી હુઈ હોંગી,

تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ؕ وَقَدْ كَانُوْا يُدْعَوْنَ اِلَى السُّجُوْدِ
ઉન પર ઝિલ્લત છાઈ હુઈ હોગી. હાલાંકે ઈસ સે પેહલે ઉન્હેં સજદે કે લિયે બુલાયા જાતા થા જબ કે

وَهُمْ سٰلِمُوْنَ ۝٤٣ فَذَرْنِيْ وَمَنْ يُّكَذِّبُ بِهٰذَا الْحَدِيْثِ ؕ
(સહીહ વ) સાલિમ થે. ઈસ લિયે આપ મુજે ઔર ઉસ શખ્સ કો છોડ દીજિયે જો ઈસ બાત કો જુઠલાતા

سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُوْنَ ۝٤٤ وَاُمْلِيْ
હે. અનકરીબ હમ ઉન્હેં ઢીલ દેંગે ઈસ તરીકે સે કે ઉન્હેં પતા નહીં ચલેગા. ઔર મૈં ઉન્હેં

لَهُمْ ؕ اِنَّ كَيْدِيْ مَتِيْنٌ ۝٤٥ اَمْ تَسْـَٔلُهُمْ اَجْرًا
ઢીલ દૂંગા. યકીનન મેરી તદબીર બહોત મઝબૂત હે. કયા આપ ઉન સે બદલે કા સવાલ કરતે હૈં,

فَهُمْ مِّنْ مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُوْنَ ۝٤٦ اَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ
ફિર વો તાવાન કી વજહ સે બોજલ હો રહે હૈં? યા ઉન કે પાસ ગૈબ હે કે ફિર

فَهُمْ يَكْتُبُوْنَ ۝٤٧ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ
વો લિખ લાતે હૈં? ફિર અપને રબ કે હુકમ કી ઈસ્તિકલાલ કે સાથ રાહ દેખતે રહિયે ઔર આપ

كَصَاحِبِ الْحُوْتِ ۘ اِذْ نَادٰى وَهُوَ مَكْظُوْمٌ ۝٤٨
મછલી વાલે પૈગમ્બર કી તરહ ન હોં, જબ કે ઉન્હોં ને પુકારા ઈસ હાલ મેં કે વો ગુસ્સે સે પુર થે.

لَوْلَآ اَنْ تَدٰرَكَهٗ نِعْمَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ لَنُبِذَ بِالْعَرَآءِ وَهُوَ
અગર ઉન્હેં અપને રબ કી નેઅમત ને સહારા ન દિયા હોતા, તો વો ફૈંક દિયે જાતે ચટયલ મૈદાન મેં

مَذْمُوْمٌ ۝٤٩ فَاجْتَبٰهُ رَبُّهٗ فَجَعَلَهٗ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ۝٥٠
ઔર વો બદહાલ હોતે. ફિર ઉન કો ઉન કે રબ ને મુન્તખબ કર લિયા, ફિર ઉન કો સુલહા મેં સે

وَاِنْ يَّكَادُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَيُزْلِقُوْنَكَ بِاَبْصَارِهِمْ
બના દિયા. ઔર યે કાફિર તો કરીબ થે કે આપ કો ફુસલા દેતે અપની નિગાહોં કે ઝરિયે

لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَ يَقُوْلُوْنَ اِنَّهٗ لَمَجْنُوْنٌ ﴿٥١﴾ وقف لازم
જબ વો ઝિક્ર સુનતે હૈં ઔર કેહતે હૈં કે યે તો મજનૂન હૈ.

وَمَا هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿٥٢﴾ ع
હાલાંકે યે કુર્આન તો તમામ જહાન વાલોં કે લિયે નસીહત હી નસીહત હૈ.

رکوعاتها ٢ (٦٩) سُوْرَةُ الْحَآقَّةِ مَكِّيَّةٌ (٧٨) اٰياتها ٥٢
ઔર ૨ રુકૂઅ હૈં સૂરએ હાક્કા મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ ઉસ મેં ૫૨ આયતેં હૈં

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
પઢતા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હૈ

اَلْحَآقَّةُ ﴿١﴾ مَا الْحَآقَّةُ ﴿٢﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الْحَآقَّةُ ﴿٣﴾
સચ મુચ આને વાલી. કયા હૈ સચ મુચ આને વાલી? ઔર આપ કો માલૂમ ભી હૈ કે સચ મુચ આને વાલી

كَذَّبَتْ ثَمُوْدُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ﴿٤﴾ فَاَمَّا ثَمُوْدُ
કયા ચીઝ હૈ? કૌમે સમૂદ ઔર કૌમે આદ ને ખડખડાને વાલી કો જુઠલાયા. ફિર કૌમે સમૂદ,

فَاُهْلِكُوْا بِالطَّاغِيَةِ ﴿٥﴾ وَاَمَّا عَادٌ فَاُهْلِكُوْا بِرِيْحٍ
તો વો હલાક કી ગઈ ઝોર કી આવાઝ સે. ઔર કૌમે આદ, તો વો હલાક કી ગઈ ઠન્ડી તૂફાની

صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ﴿٦﴾ سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَّثَمٰنِيَةَ
હવા સે જો હદ સે ઝયાદા થી. જિસ કો અલ્લાહ ને ઉન પર મુસખ્ખર કિયા સાત રાત ઔર આઠ

اَيَّامٍ حُسُوْمًا فَتَرَى الْقَوْمَ فِيْهَا صَرْعٰى كَاَنَّهُمْ
દિન તક લગાતાર, ફિર આપ ઉસ મેં ઉસ કૌમ કો દેખોગે પછાડા હુવા, ગોયા કે વો

اَعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ ﴿٧﴾ فَهَلْ تَرٰى لَهُمْ
ઉખડે હુવે ખજૂર કે ખોખલે તને હૈં. ફિર કયા આપ ઉન મેં સે કિસી કો બચા હુવા

مِّنْۢ بَاقِيَةٍ ﴿٨﴾ وَجَآءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهٗ وَالْمُؤْتَفِكٰتُ
દેખ રહે હો? ઔર ફિરઔન ઔર જો ઉન સે પેહલે થે વો ઔર ઉલટ દી જાને વાલી બસ્તિયાં ગુનાહ

بِالْخَاطِئَةِ ﴿٩﴾ فَعَصَوْا رَسُوْلَ رَبِّهِمْ فَاَخَذَهُمْ اَخْذَةً
લે કર આએ. ફિર ઉન્હોં ને અપને રબ કે પૈગમ્બર કી નાફરમાની કી, ફિર ઉસ ને ઉન કો સખ્તી સે

رَّابِيَةً ﴿١٠﴾ اِنَّا لَمَّا طَغَا الْمَآءُ حَمَلْنٰكُمْ فِى الْجَارِيَةِ ﴿١١﴾
પકડ લિયા. યકીનન જબ પાની તુગયાની મેં આયા, તો હમ ને હી તુમ્હેં કશતી મેં સવાર કિયા.
لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَّتَعِيَهَآ اُذُنٌ وَّاعِيَةٌ ﴿١٢﴾
તાકે હમ ઉસે તુમ્હારે લિયે યાદગાર બનાએં ઔર ઉસે યાદ રખને વાલે કાન યાદ રખેં.
فَاِذَا نُفِخَ فِى الصُّوْرِ نَفْخَةٌ وَّاحِدَةٌ ﴿١٣﴾ وَّحُمِلَتِ
ફિર જબ સૂર મેં ફૂંકા જાએગા એક હી મરતબા. ઔર ઝમીન
الْاَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً وَّاحِدَةً ﴿١٤﴾
ઔર પહાડ ઉઠાએ જાએંગે ઔર કૂટે જાએંગે એક હી ચોટ સે.
فَيَوْمَئِذٍ وَّقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١٥﴾ وَانْشَقَّتِ السَّمَآءُ فَهِيَ
તો ઉસ દિન વાકેઅ હોને વાલી વાકેઅ હો જાએગી. ઔર આસ્માન ફટ જાએગા, ફિર વો
يَوْمَئِذٍ وَّاهِيَةٌ ﴿١٦﴾ وَّالْمَلَكُ عَلٰٓى اَرْجَآئِهَا ؕ وَيَحْمِلُ
ઉસ દિન બિલ્કુલ બૂદા હોગા. ઔર ફરિશ્તે ઉસ કે કિનારોં પર હોંગે. ઔર તેરે
عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمٰنِيَةٌ ﴿١٧﴾ يَوْمَئِذٍ
રબ કા અર્શ ઉસ દિન અપને ઉપર આઠ ફરિશ્તે ઉઠાએ હુવે હોંગે. ઉસ દિન તુમ્હારી
تُعْرَضُوْنَ لَا تَخْفٰى مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ﴿١٨﴾ فَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ
પેશી હોગી, તુમ્હારા કોઈ મખ્ફી રાઝ મખ્ફી નહીં રેહ સકેગા. તો જિસ કો ઉસ કા નામએ આમાલ ઉસ કે
كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ ۙ فَيَقُوْلُ هَآؤُمُ اقْرَءُوْا كِتٰبِيَهْ ﴿١٩﴾
દાએં હાથ મેં દિયા જાએગા, તો વો કહેગા કે લો! મેરે ઈસ નામએ આમાલ કો પળ્હો!
اِنِّىْ ظَنَنْتُ اَنِّىْ مُلٰقٍ حِسَابِيَهْ ﴿٢٠﴾ فَهُوَ فِىْ عِيْشَةٍ
બેશક મૈં યે અકીદા રખતા થા કે મુજે મેરા હિસાબ મિલને વાલા હૈ. ફિર વો ખુશગવાર ઝિન્દગી
رَّاضِيَةٍ ﴿٢١﴾ فِىْ جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿٢٢﴾ قُطُوْفُهَا دَانِيَةٌ ﴿٢٣﴾
મેં હોગા. ઊંચી જન્નત મેં હોગા. જિસ કે મેવે જુકે હુવે હોંગે.
كُلُوْا وَاشْرَبُوْا هَنِيْٓئًا ۢ بِمَآ اَسْلَفْتُمْ فِى الْاَيَّامِ
(કહા જાએગા) તુમ્હેં મુબારક હો, ખાઓ ઔર પિઓ ઉન આમાલ કી વજહ સે જો તુમ ને પિછલે
الْخَالِيَةِ ﴿٢٤﴾ وَاَمَّا مَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِشِمَالِهٖ ۙ
દિનોં મેં પેહલે કિયે. ઔર જિસ કો ઉસ કા નામએ આમાલ બાએં હાથ મેં દિયા જાએગા,

فَيَقُوْلُ يٰلَيْتَنِىْ لَمْ اُوْتَ كِتٰبِيَهْ ۝٢٥ وَلَمْ اَدْرِ
વો કહેગા કે કાશ મુજે મેરા નામએ આમાલ ન મિલતા. ઔર મૈં ન જાનતા કે

مَا حِسَابِيَهْ ۝٢٦ يٰلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ۝٢٧
મેરા હિસાબ કયા હૈ? એ કાશ કે વો મૌત હી ખાતમા કરને વાલી હોતી.

مَآ اَغْنٰى عَنِّىْ مَالِيَهْ ۝٢٨ هَلَكَ عَنِّىْ سُلْطٰنِيَهْ ۝٢٩
મેરા માલ મેરે કુછ ભી કામ નહીં આયા. મેરી સલ્તનત ભી મુજ સે ચલી ગઈ.

خُذُوْهُ فَغُلُّوْهُ ۝٣٠ ثُمَّ الْجَحِيْمَ صَلُّوْهُ ۝٣١ ثُمَّ
(કહા જાએગા) કે ઉસ કો પકડો ઔર ઉસ કે ગલે મેં તૌક ડાલો. ફિર ઉસ કો દોઝખ મેં દાખિલ

فِىْ سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُوْنَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوْهُ ۝٣٢
કરો. ફિર ઐસી ઝંજીર મેં જકડો, જિસ કી લમ્બાઈ સત્તર હાથ હૈ.

اِنَّهٗ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ الْعَظِيْمِ ۝٣٣ وَلَا يَحُضُّ
ઈસ લિયે કે યે અઝમત વાલે અલ્લાહ પર ઈમાન નહીં રખતા થા. ઔર મિસ્કીન કો ખાના

عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ ۝٣٤ فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هٰهُنَا
દેને કી તરગીબ નહીં દેતા થા. તો આજ ઉસ કા યહાં કોઈ દોસ્ત

حَمِيْمٌ ۝٣٥ وَّلَا طَعَامٌ اِلَّا مِنْ غِسْلِيْنٍ ۝٣٦ لَّا يَاْكُلُهٗٓ
નહીં હૈ. ઔર ન ખાના હૈ સિવાએ દોઝખિયોં કે લહૂ પીપ કે. સિવાએ ગુનેહગારોં કે

اِلَّا الْخَاطِـُٔوْنَ ۝٣٧ فَلَآ اُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُوْنَ ۝٣٨ ع
ઉસે કોઈ નહીં ખાએગા. ફિર મૈં કસમ ખાતા હું ઉન ચીઝોં કી જો તુમ દેખ રહે હો.

وَمَا لَا تُبْصِرُوْنَ ۝٣٩ اِنَّهٗ لَقَوْلُ رَسُوْلٍ كَرِيْمٍ ۝٤٠ وَّمَا هُوَ
ઔર ઉન ચીઝોં કી જો તુમ દેખ નહીં રહે. બેશક યે ઈઝઝત વાલે ફરિશ્તે કા કૌલ હૈ. ઔર યે

بِقَوْلِ شَاعِرٍ ؕ قَلِيْلًا مَّا تُؤْمِنُوْنَ ۝٤١ وَلَا بِقَوْلِ
કિસી શાઈર કા કલામ નહીં હૈ. બહોત કમ તુમ લોગ ઈમાન લાતે હો. ઔર કિસી કાહિન કા કલામ ભી

كَاهِنٍ ؕ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ ۝٤٢ تَنْزِيْلٌ
નહીં હૈ. બહોત કમ તુમ નસીહત હાસિલ કરતે હો. (બલ્કે યે કુર્આન તો)

مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ۝٤٣ وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ
રબ્બુલ આલમીન કી તરફ સે ઉતારા ગયા હૈ. ઔર અગર યે નબી ભી હમારે ઉપર કોઈ બાત

الْاَقَاوِيْلِ ﴿٤٤﴾ لَاَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِيْنِ ﴿٤٥﴾

બના લેતે. તો હમ ઉસ કો ભી કુવ્વત સે પકડ લેતે.

ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِيْنَ ﴿٤٦﴾ فَمَا مِنْكُمْ مِّنْ اَحَدٍ

ફિર હમ ઉસ કી રગે જાન કાટ ડાલતે. ફિર તુમ મેં સે કોઈ ભી ઉસે

عَنْهُ حٰجِزِيْنَ ﴿٤٧﴾ وَاِنَّهٗ لَتَذْكِرَةٌ لِّلْمُتَّقِيْنَ ﴿٤٨﴾

બચા ન સકતા. ઔર યકીનન યે નસીહત હૈ મુત્તકિયોં કે લિયે.

وَ اِنَّا لَنَعْلَمُ اَنَّ مِنْكُمْ مُّكَذِّبِيْنَ ﴿٤٩﴾ وَ اِنَّهٗ

ઔર યકીનન હમ જાનતે હૈં કે તુમ મેં સે કુછ જુઠલાને વાલે હૈં. ઔર બેશક યે કુર્આન

لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ﴿٥٠﴾ وَ اِنَّهٗ لَحَقُّ الْيَقِيْنِ ﴿٥١﴾

કાફિરોં કે લિયે હસરત હૈ. ઔર યે કુર્આન હક્કુલ યકીન હૈ.

ع ١٥ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيْمِ ﴿٥٢﴾

ફિર આપ અપને અઝમત વાલે રબ કે નામ કી તસ્બીહ કીજિયે.

ایاتها ٤٤ (٧٠) سُوْرَةُ الْمَعَارِجِ مَكِّيَّةٌ (٧٩) رکوعاتها ٢

ઔર ૨ રુકૂઅ હૈં — સૂરએ મઆરિજ મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ — ઉસ મેં ૪૪ આયતેં હૈં

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

પઢતા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હૈ

سَاَلَ سَآئِلٌۢ بِعَذَابٍ وَّاقِعٍ ﴿١﴾ لِّلْكٰفِرِيْنَ لَيْسَ

એક સવાલ કરને વાલે ને સવાલ કિયા ઐસે અઝાબ કા જો કાફિરોં કે લિયે વાકેઅ હોને વાલા હૈ,

لَهٗ دَافِعٌ ﴿٢﴾ مِّنَ اللّٰهِ ذِى الْمَعَارِجِ ﴿٣﴾ تَعْرُجُ

જિસે કોઈ દફા નહીં કર સકતા. અલ્લાહ કી તરફ સે, જો સીઢિયોં કા માલિક હૈ. ફરિશ્તે ઔર

الْمَلٰٓئِكَةُ وَالرُّوْحُ اِلَيْهِ فِيْ يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهٗ

રૂહ સીઢિયોં સે ચઢ કર ઉસ કે પાસ જાતે હૈં, (અઝાબ વાકેઅ હોગા) ઐસે દિન મેં જિસ કી મિકદાર

خَمْسِيْنَ اَلْفَ سَنَةٍ ﴿٤﴾ فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيْلًا ﴿٥﴾

પચાસ હઝાર બરસ હૈ. ફિર આપ અચ્છી તરહ સબ્ર કીજિયે.

اِنَّهُمْ يَرَوْنَهٗ بَعِيْدًا ﴿٦﴾ وَّ نَرٰىهُ قَرِيْبًا ﴿٧﴾ يَوْمَ

બેશક યે ઉસ કો દૂર સમજ રહે હૈં. ઔર હમ ઉસે કરીબ દેખ રહે હૈં. જિસ દિન

تَكُوْنُ السَّمَآءُ كَالْمُهْلِ ۙ﴿٨﴾ وَتَكُوْنُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ۙ﴿٩﴾

આસ્માન પિઘલે હુવે તાંબે કે માનિન્દ હો જાએગા. ઔર પહાડ ઊન કી તરહ હો જાએંગે.

وَلَا يَسْـَٔلُ حَمِيْمٌ حَمِيْمًا ۚ﴿١٠﴾ يُّبَصَّرُوْنَهُمْ ؕ يَوَدُّ

ઔર કોઈ દોસ્ત કિસી દોસ્ત કો પૂછેગા ભી નહીં. હાલાંકે વો ઉન્હેં દિખાએ જાએંગે. મુજરિમ

الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِیْ مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍۭ بِبَنِيْهِ ۙ﴿١١﴾

ચાહેગા કે કાશ કે વો ઉસ દિન કે અઝાબ સે બચને કે લિયે ફિદયે મેં દે દે અપને બેટોં કો.

وَصَاحِبَتِهٖ وَاَخِيْهِ ۙ﴿١٢﴾ وَفَصِيْلَتِهِ الَّتِیْ تُـْٔوِيْهِ ۙ﴿١٣﴾

ઔર અપની બીવી કો ઔર અપને ભાઈ કો. ઔર અપને ઉસ કુંબે કો જિસ મેં વો રેહતા થા.

وَمَنْ فِی الْاَرْضِ جَمِيْعًا ۙ ثُمَّ يُنْجِيْهِ ۙ﴿١٤﴾ كَلَّا ؕ

ઔર ઉન તમામ કો જો ઝમીન મેં હૈં સબ કો ફિદયે મેં દે દે. ફિર વો અપને કો બચા લે. હરગિઝ નહીં. યકીનન

اِنَّهَا لَظٰی ۙ﴿١٥﴾ نَزَّاعَةً لِّلشَّوٰی ۚ﴿١٦﴾ تَدْعُوْا مَنْ اَدْبَرَ

યે તો ભડકતી હુઈ આગ હોગી. જો ચમડી ભી ખીંચ લેગી. વો આગ પુકારેગી ઉસ કો જિસ ને પીઠ ફેરી

وَتَوَلّٰی ۙ﴿١٧﴾ وَجَمَعَ فَاَوْعٰی ﴿١٨﴾ اِنَّ الْاِنْسَانَ خُلِقَ

ઔર ઐરાઝ કિયા. ઔર જિસ ને માલ જમા કિયા, ફિર ઉસ ને હિફાઝત સે રખા. યકીનન ઈન્સાન કમહિમ્મત

هَلُوْعًا ۙ﴿١٩﴾ اِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوْعًا ۙ﴿٢٠﴾ وَّاِذَا مَسَّهُ

પૈદા કિયા ગયા હૈ. જબ ઉસે મુસીબત પહોંચતી હૈ, તો ફરયાદી બન જાતા હૈ. ઔર જબ ઉસે નેઅમત

الْخَيْرُ مَنُوْعًا ۙ﴿٢١﴾ اِلَّا الْمُصَلِّيْنَ ۙ﴿٢٢﴾ الَّذِيْنَ هُمْ

પહોંચતી હૈ તો રોકને વાલા બન જાતા હૈ. મગર વો નમાઝ પઢને વાલે. જો અપની નમાઝ પર

عَلٰی صَلَاتِهِمْ دَآئِمُوْنَ ۪ۙ﴿٢٣﴾ وَالَّذِيْنَ فِیْۤ اَمْوَالِهِمْ حَقٌّ

મુદાવમત કરતે હૈં. ઔર જિન કે માલોં મેં મુકર્રર કિયા

مَّعْلُوْمٌ ۪ۙ﴿٢٤﴾ لِّلسَّآئِلِ وَالْمَحْرُوْمِ ۪ۙ﴿٢٥﴾ وَالَّذِيْنَ يُصَدِّقُوْنَ

હુવા હક હૈ. માંગને વાલે કે લિયે ઔર ફકીર કે લિયે. ઔર જો હિસાબ કે

بِيَوْمِ الدِّيْنِ ۪ۙ﴿٢٦﴾ وَالَّذِيْنَ هُمْ مِّنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ

દિન કો સચ્ચા બતલાતે હૈં. ઔર જો અપને રબ કે અઝાબ સે ડરતે હૈં.

مُّشْفِقُوْنَ ۚ﴿٢٧﴾ اِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَاْمُوْنٍ ﴿٢٨﴾

યકીનન ઉન કે રબ કા અઝાબ બેખૌફ રેહને કી ચીઝ નહીં હૈ.

وَالَّذِيْنَ هُمْ لِفُرُوْجِهِمْ حٰفِظُوْنَ ﴿٢٩﴾ اِلَّا
ઔર જો અપની શર્મગાહોં કી હિફાઝત કરને વાલે હૈં. મગર

عَلٰٓى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَاِنَّهُمْ غَيْرُ
અપની બીવિયોં સે યા અપની બાન્દિયોં સે, ઈસ લિયે કે ઉન પર ઉસ મેં કોઈ

مَلُوْمِيْنَ ﴿٣٠﴾ فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَآءَ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ
મલામત નહીં. લેકિન જો ઉસ કે અલાવા કો તલબ કરેગા, તો યહી લોગ હદ સે આગે બળ્હને

الْعٰدُوْنَ ﴿٣١﴾ وَالَّذِيْنَ هُمْ لِاَمٰنٰتِهِمْ وَ عَهْدِهِمْ
વાલે હૈં. ઔર જો અપની અમાનતોં ઔર અપને અહદ કો

رٰعُوْنَ ﴿٣٢﴾ وَالَّذِيْنَ هُمْ بِشَهٰدٰتِهِمْ قَآئِمُوْنَ ﴿٣٣﴾
નિબાહતે હૈં. ઔર જો અપની ગવાહિયોં પર કાઈમ રેહતે હૈં.

وَ الَّذِيْنَ هُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُوْنَ ﴿٣٤﴾ اُولٰٓئِكَ
ઔર જો અપની નમાઝ કી પાબન્દી કરતે હૈં. ઉન કો

١ ع ٣٥ ٧ فِيْ جَنّٰتٍ مُّكْرَمُوْنَ ﴿٣٥﴾ فَمَالِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا
જન્નતોં મેં ઐઝાઝ દિયા જાએગા. ફિર કાફિરોં કો કયા હો ગયા કે આપ

قِبَلَكَ مُهْطِعِيْنَ ﴿٣٦﴾ عَنِ الْيَمِيْنِ وَعَنِ الشِّمَالِ
કી તરફ દૌડે ચલે આતે હૈં. દાઈ તરફ સે ઔર બાઈ તરફ સે જમાઅત દર જમાઅત.

عِزِيْنَ ﴿٣٧﴾ اَيَطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ اَنْ يُّدْخَلَ جَنَّةَ
કયા ઉન મેં સે હર શખ્સ યે લાલચ રખતા હૈ કે ઉસે જન્નતે નઈમ મેં દાખિલ કિયા

نَعِيْمٍ ﴿٣٨﴾ كَلَّا ؕ اِنَّا خَلَقْنٰهُمْ مِّمَّا يَعْلَمُوْنَ ﴿٣٩﴾
જાએગા? હરગિઝ નહીં! યકીનન હમ ને ઉન કો પૈદા કિયા હૈ ઉસ સે જિસ કો યે જાનતે હૈં.

فَلَآ اُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشٰرِقِ وَالْمَغٰرِبِ اِنَّا لَقٰدِرُوْنَ ﴿٤٠﴾
ફિર મૈં મશરિકોં ઔર મગરિબોં કે રબ કી કસમ ખાતા હું કે યકીનન હમ ઈસ પર કાદિર હૈં

عَلٰٓى اَنْ نُّبَدِّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ ۙ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوْقِيْنَ ﴿٤١﴾
કે ઉન સે બેહતર કો બદલે મેં લે આએં. ઔર યે હમ સે ભાગ કર આગે નહીં જા સકતે.

فَذَرْهُمْ يَخُوْضُوْا وَ يَلْعَبُوْا حَتّٰى يُلٰقُوْا يَوْمَهُمُ
ઈસ લિયે આપ ઉન કો છોડ દીજિયે કે વો લગે રહેં ઔર ખેલેં યહાં તક કે વો મિલેં ઉન કે ઉસ દિન સે

الَّذِيْ يُوْعَدُوْنَ ۝٤٢ يَوْمَ يَخْرُجُوْنَ مِنَ الْاَجْدَاثِ
જિસ સે ઉન્હેં ડરાયા જા રહા હૈ. જિસ દિન વો કબ્રોં સે નિકલ રહે હોંગે

سِرَاعًا كَاَنَّهُمْ اِلٰى نُصُبٍ يُّوْفِضُوْنَ ۝٤٣ خَاشِعَةً
તેઝી સે ગોયા કે વો નિશાનોં કી તરફ તેઝ દૌડ રહે હૈં. ઉન કી નઝરેં

اَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ؕ ذٰلِكَ الْيَوْمُ الَّذِيْ
જુકી હુઈ હોંગી, ઉન પર ઝિલ્લત છાઈ હુઈ હોગી. યે વો દિન હે જિસ સે

كَانُوْا يُوْعَدُوْنَ ۝٤٤ ع
ઉન્હેં ડરાયા જા રહા હૈ.

اٰيَاتُهَا ٢٨ (٧١) سُوْرَةُ نُوْحٍ مَّكِّيَّةٌ (٧١) رُكُوْعَاتُهَا ٢

ઉસ મેં ૨૮ આયતેં હૈં — સૂરએ નૂહ મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ — ઔર ૨ રુકૂઅ હૈં

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝
પળ્હતા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હૈ

اِنَّآ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖٓ اَنْ اَنْذِرْ قَوْمَكَ
હમ ને નૂહ (અલૈહિસ્સલામ) કો ઉન કી કૌમ કી તરફ ભેજા કે આપ અપની કૌમ કો ડરાઈયે

مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ۝١ قَالَ يٰقَوْمِ
ઈસ સે પેહલે કે ઉન કે પાસ દર્દનાક અઝાબ આ જાએ. નૂહ (અલૈહિસ્સલામ) ને ફરમાયા એ મેરી કૌમ!

اِنِّيْ لَكُمْ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ۝٢ اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوْهُ
બેશક મૈં તુમ્હારે લિયે સાફ સાફ ડરાને વાલા હું. કે અલ્લાહ કી ઈબાદત કરો ઔર ઉસ સે ડરો

وَاَطِيْعُوْنِ ۝٣ يَغْفِرْ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ وَ يُؤَخِّرْكُمْ
ઔર મેરા કેહના માનો. તો અલ્લાહ તુમ્હારે લિયે તુમ્હારે ગુનાહ બખ્શ દેગા ઔર તુમ્હેં એક વકતે મુકર્રરા

اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ؕ اِنَّ اَجَلَ اللّٰهِ اِذَا جَآءَ لَا يُؤَخَّرُ ۘ وقف لازم
તક મોહલત દેગા. યકીનન અલ્લાહ કી મુકર્રર કી હુઈ મુદત જબ આ જાતી હૈ, તો ફિર મુઅખ્ખર

لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ۝٤ قَالَ رَبِّ اِنِّيْ دَعَوْتُ قَوْمِيْ
નહીં કી જાતી. કાશ કે તુમ જાનતે. નૂહ (અલૈહિસ્સલામ) ને ફરમાયા એ મેરે રબ! યકીનન મૈં ને મેરી કૌમ

لَيْلًا وَّنَهَارًا ۝٥ فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَآءِيْٓ اِلَّا فِرَارًا ۝٦
કો રાત ઔર દિન બુલાયા. તો વો મેરે બુલાને પર ઔર ઝયાદા હી ભાગતે રહે.

وَاِنِّىْ كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوْٓا اَصَابِعَهُمْ

ઔર જબ ભી મૈં ને ઉન કો બુલાયા તાકે આપ ઉન કી મગફિરત કરેં, તો ઉન્હોં ને અપની ઉંગલિયાં

فِىْٓ اٰذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَاَصَرُّوْا وَاسْتَكْبَرُوا

અપને કાનોં મેં ઠૌંસ લીં ઔર અપને કપડે ઓઢ લિયે ઔર ઉન્હોં ને ઝિદ કી ઔર બહોત

اسْتِكْبَارًا ﴿۷﴾ ثُمَّ اِنِّىْ دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا ﴿۸﴾ ثُمَّ اِنِّىْٓ

ઝયાદા તકબ્બુર કિયા. ફિર મૈં ને ઉન કો ખુલ્લમ ખુલ્લા દાવત દી. ફિર મૈં ને

اَعْلَنْتُ لَهُمْ وَاَسْرَرْتُ لَهُمْ اِسْرَارًا ﴿۹﴾ فَقُلْتُ

ઉન કો અલાનિયા દાવત દી, ફિર મૈં ને ઉન કો ચુપકે ચુપકે દાવત દી. ફિર મૈં ને કહા કે

اسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ ؕ اِنَّهٗ كَانَ غَفَّارًا ﴿۱۰﴾ يُّرْسِلِ السَّمَآءَ

તુમ અપને રબ સે મગફિરત તલબ કરો. યકીનન વો બહોત ઝયાદા બખ્શને વાલા હૈ. વો આસ્માન

عَلَيْكُمْ مِّدْرَارًا ﴿۱۱﴾ وَّيُمْدِدْكُمْ بِاَمْوَالٍ وَّبَنِيْنَ

કો તુમ પર બરસતા હુવા છોડેગા. ઔર તુમ્હારી ઈમ્દાદ કરેગા માલોં ઔર બેટોં કે ઝરિયે,

وَيَجْعَلْ لَّكُمْ جَنّٰتٍ وَّيَجْعَلْ لَّكُمْ اَنْهٰرًا ﴿۱۲﴾ مَا لَكُمْ

ઔર તુમ્હારે લિયે બાગાત બનાએગા ઔર તુમ્હારે લિયે નેહરેં બનાએગા. તુમ્હેં કયા હુવા કે

لَا تَرْجُوْنَ لِلّٰهِ وَقَارًا ﴿۱۳﴾ وَقَدْ خَلَقَكُمْ اَطْوَارًا ﴿۱۴﴾

તુમ અલ્લાહ કે લિયે અઝમત કા અકીદા નહીં રખતે? હાલાંકે ઉસ ને તુમ્હેં તૌર દર તૌર પૈદા કિયા હૈ.

اَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللّٰهُ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا ﴿۱۵﴾

કયા તુમ ને દેખા નહીં કે કૈસે અલ્લાહ ને ઉપર નીચે સાત આસ્માન પૈદા કિયે?

وَّجَعَلَ الْقَمَرَ فِيْهِنَّ نُوْرًا وَّجَعَلَ الشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿۱۶﴾

ઔર ઉન મેં ચાંદ કો નૂરાની બનાયા ઔર સૂરજ કો રોશન બનાયા.

وَاللّٰهُ اَنْۢبَتَكُمْ مِّنَ الْاَرْضِ نَبَاتًا ﴿۱۷﴾ ثُمَّ يُعِيْدُكُمْ

ઔર અલ્લાહ ને તુમ્હેં ઝમીન સે ઉગાયા. ફિર વો તુમ્હેં ઝમીન મેં દોબારા

فِيْهَا وَيُخْرِجُكُمْ اِخْرَاجًا ﴿۱۸﴾ وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمُ

લૌટાએગા, ફિર વો તુમ્હેં કબ્રોં સે નિકાલેગા. ઔર અલ્લાહ ને તુમ્હારે લિયે ઝમીન કો

ع ۱ ۲۰ ۹ الْاَرْضَ بِسَاطًا ﴿۱۹﴾ لِّتَسْلُكُوْا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿۲۰﴾

બિછૌના બનાયા. તાકે તુમ ઉસ કે કુશાદા રાસ્તોં મેં ચલો.

قَالَ نُوْحٌ رَّبِّ اِنَّهُمْ عَصَوْنِیْ وَاتَّبَعُوْا مَنْ
નૂહ (અલૈહિસ્સલામ) ને કહા એ મેરે રબ! ઉન્હોં ને મેરી નાફરમાની કી ઔર વો ઉન કે પીછે ચલે જિન

لَّمْ یَزِدْهُ مَالُهٗ وَ وَلَدُهٗۤ اِلَّا خَسَارًا ۝۲۱ وَ مَكَرُوْا
કે માલ ઔર જિન કી ઔલાદ ઉન કો ઝયાદા નહીં કરતી મગર ખસારે મેં. ઔર ઉન્હોં ને

مَكْرًا كُبَّارًا ۝۲۲ وَقَالُوْا لَا تَذَرُنَّ اٰلِهَتَكُمْ
બડા ઝબરદસ્ત મકર કિયા. ઔર ઉન્હોં ને કહા કે તુમ હરગિઝ મત છોડો અપને માબૂદોં કો

وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَّلَا سُوَاعًا ۙ۬ وَّلَا یَغُوْثَ وَیَعُوْقَ
ઔર તુમ હરગિઝ મત છોડો વદ્દ ઔર સુવાઅ ઔર યગૂસ ઔર યઊક

وَنَسْرًا ۝۲۳ وَقَدْ اَضَلُّوْا كَثِیْرًا ۚ۬ وَلَا تَزِدِ
ઔર નસ્ર કો. ઔર તહકીક કે ઉન્હોં ને બહોત સોં કો ગુમરાહ કિયા. ઔર (યા રબ!) ઝાલિમોં

الظّٰلِمِیْنَ اِلَّا ضَلٰلًا ۝۲۴ مِمَّا خَطِیْٓـٰٔتِهِمْ اُغْرِقُوْا
કી ગુમરાહી ઔર બઢ઼ાઈયે. અપને ગુનાહોં કી વજહ સે વો ગર્ક કિયે ગએ,

فَاُدْخِلُوْا نَارًا ۙ۬ فَلَمْ یَجِدُوْا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِ
ફિર વો આગ મેં દાખિલ કિયે ગએ. ફિર અપને લિયે ઉન્હોં ને અલ્લાહ કે સિવા કોઈ મદદગાર ભી

اللّٰهِ اَنْصَارًا ۝۲۵ وَقَالَ نُوْحٌ رَّبِّ لَا تَذَرْ
નહીં પાયા. ઔર નૂહ (અલૈહિસ્સલામ) ને કહા કે એ મેરે રબ! તૂ ઝમીન પર કાફિરોં

عَلَی الْاَرْضِ مِنَ الْكٰفِرِیْنَ دَیَّارًا ۝۲۶ اِنَّكَ
કા એક ઘર ભી બસતા હુવા મત છોડ. ઈસ લિયે કે

اِنْ تَذَرْهُمْ یُضِلُّوْا عِبَادَكَ وَلَا یَلِدُوْۤا اِلَّا فَاجِرًا
અગર તૂ ઉન કો છોડેગા તો વો તેરે બન્દોં કો ગુમરાહ કરેંગે ઔર વો નહીં જનેંગે મગર ફાજિર

كَفَّارًا ۝۲۷ رَبِّ اغْفِرْ لِیْ وَلِوَالِدَیَّ وَلِمَنْ دَخَلَ
કાફિર હી કો. એ મેરે રબ! તૂ મેરી મગફિરત કર દે ઔર મેરે વાલિદૈન કી ઔર ઉસ શખ્સ કી જો મેરે

بَیْتِیَ مُؤْمِنًا وَّلِلْمُؤْمِنِیْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ ؕ وَلَا تَزِدِ
ઘર મેં મોમિન બન કર આએ ઔર ઈમાન વાલે મરદોં કી ઔર મોમિન ઔરતોં કી. ઔર તૂ ઝાલિમોં કો

الظّٰلِمِیْنَ اِلَّا تَبَارًا ۝۲۸ النصف ع ۲ ۸ ۱۰
મત બઢ઼ા મગર હલાકત મેં.

رُکُوْعَاتُھَا ٢ (٤٠) سُوْرَۃُ الْجِنِّ مَکِّیَّۃٌ (٧٢) اٰیَاتُھَا ٢٨

ઔર ૨ રુકૂઅ હૈં સૂરએ જિન્ન મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ ઉસ મેં ૨૮ આયતેં હૈં

بِسْمِ اللّٰہِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

પઢ્હતા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હૈ

قُلْ اُوْحِیَ اِلَیَّ اَنَّہُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوْٓا

આપ ફરમા દીજિયે કે મેરી તરફ યે વહી કિયા ગયા હૈ કે ચંદ જિન્નાત ને કુર્આન સુન લિયા, તો વો કેહને

اِنَّا سَمِعْنَا قُرْاٰنًا عَجَبًا ۙ﴿١﴾ یَّهْدِیْٓ اِلَی الرُّشْدِ

લગે કે યકીનન હમ ને એક અજીબ કુર્આન સુના હૈ. જો નેકી કી તરફ રહનુમાઈ કરતા હૈ,

فَاٰمَنَّا بِہٖ ؕ وَلَنْ نُّشْرِكَ بِرَبِّنَآ اَحَدًا ۙ﴿٢﴾ وَّاَنَّہٗ

તો હમ ઉસ પર ઈમાન લે આએ. ઔર હમ અપને રબ કે સાથ કિસી કો શરીક નહીં ઠેહરાએંગે. ઔર

تَعٰلٰی جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَۃً وَّلَا وَلَدًا ۙ﴿٣﴾

યે કે હમારે રબ કી ઊંચી શાન હૈ, ઉસ ને ન કોઈ બીવી બનાઈ ઔર ન ઔલાદ બનાઈ.

وَّاَنَّہٗ كَانَ يَقُوْلُ سَفِيْهُنَا عَلَی اللّٰہِ شَطَطًا ۙ﴿٤﴾

ઔર હમ મેં સે બેવકૂફ અલ્લાહ પર (કિઝ્બ મેં ભી) બહોત દૂર કી કેહતે રહે.

وَّاَنَّا ظَنَنَّآ اَنْ لَّنْ تَقُوْلَ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَی اللّٰہِ

ઔર યે કે હમ ને ગુમાન કિયા કે ઈન્સાન ઔર જિન્ન અલ્લાહ પર હરગિઝ જૂઠ નહીં

كَذِبًا ۙ﴿٥﴾ وَّاَنَّہٗ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْاِنْسِ يَعُوْذُوْنَ

બોલેંગે. ઔર યે કે ઈન્સાનોં મેં સે કુછ લોગ પનાહ તલબ કરતે થે

بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوْهُمْ رَهَقًا ۙ﴿٦﴾ وَّاَنَّهُمْ ظَنُّوْا

મર્દ જિન્નાત કી, તો ઉન્હોં ને ઉન જિન્નાત કા ગુરૂર ઔર બઢ્હા દિયા. ઔર યે કે ઉન્હોં ને ગુમાન કિયા

كَمَا ظَنَنْتُمْ اَنْ لَّنْ يَّبْعَثَ اللّٰہُ اَحَدًا ۙ﴿٧﴾ وَّاَنَّا لَمَسْنَا

જૈસા કે તુમ ને ગુમાન કિયા કે અલ્લાહ કિસી કો (ઝિન્દા કર કે) હરગિઝ નહીં ઉઠાએગા. ઔર યે કે હમ ને

السَّمَآءَ فَوَجَدْنٰهَا مُلِئَتْ حَرَسًا شَدِيْدًا وَّشُهُبًا ۙ﴿٨﴾

આસ્માન કો ટટોલા, તો હમ ને ઉસ કો ભરા હુવા પાયા મઝબૂત ચૌકીદારોં સે ઔર અંગારોં સે.

وَّاَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ ؕ فَمَنْ

ઔર યે કે હમ વહાં પર સુનને કી જગહોં પર બૈઠતે થે. ફિર અબ જો કોઈ

يَّسْتَمِعِ الْاٰنَ يَجِدْ لَهٗ شِهَابًا رَّصَدًا ۙ﴿٩﴾ وَّاَنَّا

કાન લગાતા હૈ, તો અપને લિયે એક તાકને વાલા અંગારા પાતા હૈ. ઔર હમ નહીં

لَا نَدْرِيْۤ اَشَرٌّ اُرِيْدَ بِمَنْ فِي الْاَرْضِ اَمْ اَرَادَ بِهِمْ

જાનતે કે કયા બુરાઈ મન્ઝૂર હૈ ઝમીન વાલોં કે સાથ યા ઉન કે રબ ને ઉન કે સાથ

رَبُّهُمْ رَشَدًا ۙ﴿١٠﴾ وَّاَنَّا مِنَّا الصّٰلِحُوْنَ وَمِنَّا دُوْنَ

ભલાઈ કા ઈરાદા કિયા હૈ. ઔર યે કે હમ મેં સે કુછ અચ્છે હૈં ઔર હમ મેં સે કુછ ઉસ કે

ذٰلِكَ ؕ كُنَّا طَرَآئِقَ قِدَدًا ۙ﴿١١﴾ وَّاَنَّا ظَنَنَّاۤ اَنْ

અલાવા હૈં. હમ અલગ અલગ તરીકોં પર થે. ઔર યે કે હમ ને ગુમાન કિયા કે હમ અલ્લાહ કો

لَّنْ نُّعْجِزَ اللّٰهَ فِي الْاَرْضِ وَلَنْ نُّعْجِزَهٗ هَرَبًا ۙ﴿١٢﴾ وَّاَنَّا

ઝમીન મેં હરગિઝ આજિઝ નહીં કર સકેંગે ઔર ભાગ કર ભી હરગિઝ ઉસ કો આજિઝ નહીં કર સકેંગે.

لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدٰۤى اٰمَنَّا بِهٖ ؕ فَمَنْ يُّؤْمِنْۢ بِرَبِّهٖ

ઔર જબ હમ ને ઉસ હિદાયત કો સુના તો હમ ઉસ પર ઈમાન લે આએ. તો જો ભી અપને રબ પર ઈમાન

فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَّلَا رَهَقًا ۙ﴿١٣﴾ وَّاَنَّا مِنَّا الْمُسْلِمُوْنَ

લે આએગા, ફિર ન ઉસે નુકસાન કા ખૌફ હોગા, ન ઝુલ્મ કા. ઔર હમ મેં સે કુછ મુસલમાન હૈં

وَمِنَّا الْقٰسِطُوْنَ ؕ فَمَنْ اَسْلَمَ فَاُولٰٓئِكَ تَحَرَّوْا

ઔર કુછ ગુનેહગાર હૈં. લેકિન જો ઈસ્લામ લાએગા, તો ઉન્હોં ને હિદાયત કા

رَشَدًا ﴿١٤﴾ وَاَمَّا الْقٰسِطُوْنَ فَكَانُوْا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ۙ﴿١٥﴾

કસ્દ કિયા. ઔર અલબત્તા જો ઝાલિમ હૈં, તો વો જહન્નમ કા ઈંધન હૈં.

وَّاَنْ لَّوِ اسْتَقَامُوْا عَلَى الطَّرِيْقَةِ لَاَسْقَيْنٰهُمْ مَّآءً

ઔર યે કે અગર વો ઉસ તરીકે પર હમેશા ચલતે રેહતે તો હમ ઉન્હેં પીને કો વાફિર પાની

غَدَقًا ۙ﴿١٦﴾ لِّنَفْتِنَهُمْ فِيْهِ ؕ وَمَنْ يُّعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهٖ

દેતે. તાકે હમ ઉન કો ઉસ મેં આઝમાએં. ઔર જો અપને રબ કી નસીહત સે ઐરાઝ કરેગા

يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ۙ﴿١٧﴾ وَّاَنَّ الْمَسٰجِدَ لِلّٰهِ

તો વો ઉસે ચળ્હતે અઝાબ મેં દાખિલ કર દેગા. ઔર યે કે મસ્જિદેં તો અલ્લાહ હી કી હૈં,

فَلَا تَدْعُوْا مَعَ اللّٰهِ اَحَدًا ۙ﴿١٨﴾ وَّاَنَّهٗ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللّٰهِ

તો તુમ અલ્લાહ કે સાથ કિસી કો મત પુકારો. ઔર યે કે જબ અલ્લાહ કા બન્દા ખડા હોતા હૈ

یَدۡعُوۡہُ کَادُوۡا یَکُوۡنُوۡنَ عَلَیۡہِ لِبَدًا ؕ﴿۱۹﴾ قُلۡ اِنَّمَاۤ
ઉસી કો પુકારતા હે, તો કરીબ હે કે વો ઉસ કે ખિલાફ જમા હો જાએં. આપ ફરમા દીજિયે કે મૈં તો સિર્ફ

اَدۡعُوۡا رَبِّیۡ وَلَاۤ اُشۡرِکُ بِہٖۤ اَحَدًا ﴿۲۰﴾ قُلۡ اِنِّیۡ
અપને રબ કો પુકારતા હું ઔર મૈં ઉસ કે સાથ કિસી કો શરીક નહીં ઠેહરાતા. આપ ફરમા દીજિયે કે મૈં

لَاۤ اَمۡلِکُ لَکُمۡ ضَرًّا وَّلَا رَشَدًا ﴿۲۱﴾ قُلۡ اِنِّیۡ
તુમ્હારે લિયે ન ઝરર કા ઈખ્તિયાર રખતા હું ઔર ન હિદાયત કા. આપ ફરમા દીજિયે કે મુજે અલ્લાહ સે

لَنۡ یُّجِیۡرَنِیۡ مِنَ اللّٰہِ اَحَدٌ ۬ۙ وَّلَنۡ اَجِدَ مِنۡ دُوۡنِہٖ
હરગિઝ કોઈ નહીં બચા સકેગા. ઔર ઉસ કો છોડ કર મૈં કોઈ પનાહ લેને કી જગા હરગિઝ નહીં પાઉંગા. મગર

مُلۡتَحَدًا ﴿ۙ۲۲﴾ اِلَّا بَلٰغًا مِّنَ اللّٰہِ وَرِسٰلٰتِہٖ ؕ وَمَنۡ
અલ્લાહ કી તરફ સે પૈગામ પહોંચાના ઔર ઉસ કે પૈગામાત કો લે કર આના (યે અઝાબ સે જાએ પનાહ હે). ઔર જો

یَّعۡصِ اللّٰہَ وَرَسُوۡلَہٗ فَاِنَّ لَہٗ نَارَ جَہَنَّمَ خٰلِدِیۡنَ
અલ્લાહ ઔર ઉસ કે રસૂલ કી મુખાલફત કરેગા, તો યકીનન ઉસ કે લિયે જહન્નમ કી આગ હે જિસ મેં વો

فِیۡہَاۤ اَبَدًا ﴿ؕ۲۳﴾ حَتّٰۤی اِذَا رَاَوۡا مَا یُوۡعَدُوۡنَ فَسَیَعۡلَمُوۡنَ
હમેશા રહેંગે. યહાં તક કે જબ વો દેખેંગે ઉસ (અઝાબ) કો જિસ સે ઉન્હેં ડરાયા જા રહા હે,

مَنۡ اَضۡعَفُ نَاصِرًا وَّاَقَلُّ عَدَدًا ﴿۲۴﴾ قُلۡ
તો ઉસ વકત જાન લેંગે કે કિસ કે મદદગાર કમઝોર ઔર તાદાદ મેં કમ હૈં. આપ ફરમા દીજિયે કે મૈં

اِنۡ اَدۡرِیۡۤ اَقَرِیۡبٌ مَّا تُوۡعَدُوۡنَ اَمۡ یَجۡعَلُ لَہٗ
નહીં જાનતા કે કયા કરીબ હે વો જિસ સે તુમ્હેં ડરાયા જા રહા હે યા ઉસ કે લિયે મેરા રબ કોઈ

رَبِّیۡۤ اَمَدًا ﴿۲۵﴾ عٰلِمُ الۡغَیۡبِ فَلَا یُظۡہِرُ عَلٰی غَیۡبِہٖۤ
મુદ્દત મુકર્રર કરેગા. વો ગૈબ કા જાનને વાલા હે, ફિર વો અપને ગૈબ પર કિસી કો મુત્તલિઅ નહીં

اَحَدًا ﴿ۙ۲۶﴾ اِلَّا مَنِ ارۡتَضٰی مِنۡ رَّسُوۡلٍ فَاِنَّہٗ
કરતા. મગર જિસ રસૂલ કો વો પસન્દ કર લે, તો વો

یَسۡلُکُ مِنۡۢ بَیۡنِ یَدَیۡہِ وَمِنۡ خَلۡفِہٖ رَصَدًا ﴿ۙ۲۷﴾
ઉસ કે આગે ઔર ઉસ કે પીછે ચૌકીદાર કો ચલાતા હે.

لِّیَعۡلَمَ اَنۡ قَدۡ اَبۡلَغُوۡا رِسٰلٰتِ رَبِّہِمۡ وَ اَحَاطَ
તાકે જાન લે કે ઉન્હોં ને અપને રબ કે પૈગામાત પહોંચા દિયે ઔર અલ્લાહ ઉન ચીઝોં કા ઈહાતા

ع
٢
١٤

بِمَا لَدَیۡہِمۡ وَ اَحۡصٰی کُلَّ شَیۡءٍ عَدَدًا ﴿۲۸﴾
કિયે હુવે હે જો ઉન કે આગે હૈં ઔર હર ચીઝ કી તાદાદ ઉસ ને ગિન રખી હે.

ایاتہا ٢٠ (٧٣) سُوۡرَۃُ الۡمُزَّمِّلِ مَکِّیَّۃٌ (٣) رکوعاتہا ٢

ઉસ મેં ૨૦ આયતેં હૈં સૂરએ મુઝમ્મિલ મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ ઔર ૨ રુકૂઅ હૈં

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ ﴿﴾
પળ્હતા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હે

یٰۤاَیُّہَا الۡمُزَّمِّلُ ۙ﴿۱﴾ قُمِ الَّیۡلَ اِلَّا قَلِیۡلًا ۙ﴿۲﴾ نِّصۡفَہٗۤ
એ ચાદર ઓળ્હને વાલે! આપ રાત મેં કિયામ કીજિયે મગર કિસી રાત. (કિયામ કરેં)

اَوِ انۡقُصۡ مِنۡہُ قَلِیۡلًا ۙ﴿۳﴾ اَوۡ زِدۡ عَلَیۡہِ وَ رَتِّلِ
આધી રાત યા ઉસ મેં સે થોડી કમ કર લીજિયે. યા ઉસ પર થોડી ઝયાદા કર લીજિયે ઔર કુર્આન

الۡقُرۡاٰنَ تَرۡتِیۡلًا ؕ﴿۴﴾ اِنَّا سَنُلۡقِیۡ عَلَیۡکَ قَوۡلًا ثَقِیۡلًا ﴿۵﴾
પાક કો ઠેહેર ઠેહેર કર પળ્હિયે. અનકરીબ હમ આપ પર ભારી કૌલ ડાલેંગે. યકીનન રાત કી

اِنَّ نَاشِئَۃَ الَّیۡلِ ہِیَ اَشَدُّ وَطۡاً وَّ اَقۡوَمُ قِیۡلًا ؕ﴿۶﴾
ઈબાદત વો (દિલ વ ઝબાન મેં) ઝયાદા મુવાફકત વાલી હે ઔર ઝયાદા સીધી બાત કેહલાને વાલી હે.

اِنَّ لَکَ فِی النَّہَارِ سَبۡحًا طَوِیۡلًا ؕ﴿۷﴾ وَ اذۡکُرِ اسۡمَ رَبِّکَ
યકીનન આપ કે લિયે દિન મેં લમ્બા મશગલા હે. ઔર આપ અપને રબ કે નામ કો યાદ કીજિયે ઔર

وَ تَبَتَّلۡ اِلَیۡہِ تَبۡتِیۡلًا ؕ﴿۸﴾ رَبُّ الۡمَشۡرِقِ وَ الۡمَغۡرِبِ
સબ સે કટ કર ઉસી કી તરફ મુન્કતિઅ હો જાઇયે. વો મશરિક ઔર મગરિબ કા રબ હે,

لَاۤ اِلٰہَ اِلَّا ہُوَ فَاتَّخِذۡہُ وَکِیۡلًا ﴿۹﴾ وَ اصۡبِرۡ عَلٰی
ઉસ કે સિવા કોઈ માબૂદ નહીં, તો ઉસી કો કારસાઝ બનાઇયે. ઔર આપ સબ્ર કીજિયે ઉન બાતોં

مَا یَقُوۡلُوۡنَ وَ اہۡجُرۡہُمۡ ہَجۡرًا جَمِیۡلًا ﴿۱۰﴾ وَ ذَرۡنِیۡ
પર જો વો કેહતે હૈં ઔર ઉન કો અચ્છી તરહ છોડ દીજિયે. ઔર આપ મુજે

وَ الۡمُکَذِّبِیۡنَ اُولِی النَّعۡمَۃِ وَ مَہِّلۡہُمۡ قَلِیۡلًا ﴿۱۱﴾ اِنَّ لَدَیۡنَاۤ
ઔર ખુશહાલ જુઠલાને વાલોં કો છોડ દીજિયે ઔર ઉન કો થોડી મોહલત દીજિયે. યકીનન હમારે પાસ

اَنۡکَالًا وَّ جَحِیۡمًا ﴿ۙ۱۲﴾ وَّ طَعَامًا ذَا غُصَّۃٍ وَّ عَذَابًا
બેડિયાં હૈં ઔર દોઝખ હે. ઔર ખાના હે હલક મેં અટકને વાલા ઔર દર્દનાક

اَلِيْمًا ﴿۱۳﴾ يَوْمَ تَرْجُفُ الْاَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ

અઝાબ હૈ. જિસ દિન ઝમીન ઔર પહાડ લરઝ ઉઠેંગે

الْجِبَالُ كَثِيْبًا مَّهِيْلًا ﴿۱۴﴾ اِنَّآ اَرْسَلْنَآ اِلَيْكُمْ

ઔર પહાડ ફિસલતી હુઈ રેત કા તૌદા બન જાએંગે. યકીનન હમ ને તુમ્હારી તરફ પૈગમ્બર

رَسُوْلًا ۙ شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَآ اَرْسَلْنَآ اِلٰى فِرْعَوْنَ

ભેજા જો તુમ પર ગવાહ હૈ જૈસા કે હમ ને ફિરઔન કી તરફ રસૂલ ભેજા.

رَسُوْلًا ﴿۱۵﴾ فَعَصٰى فِرْعَوْنُ الرَّسُوْلَ فَاَخَذْنٰهُ اَخْذًا

ફિર ફિરઔન ને ઉસ રસૂલ કી મુખાલફત કી, ફિર હમ ને મઝબૂત ગિરિફ્ત મેં ઉસે

وَّبِيْلًا ﴿۱۶﴾ فَكَيْفَ تَتَّقُوْنَ اِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا

પકડ લિયા. અગર તુમ ને કુફ્ર કિયા, તો ફિર તુમ કૈસે બચ સકોગે ઉસ દિન

يَّجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيْبًا ﴿۱۷﴾ اِۨلسَّمَآءُ مُنْفَطِرٌۢ بِهٖ ؕ

જો બચ્ચોં કો ભી બૂળ્હા કર દેગા? આસ્માન ઉસ દિન ફટ જાએગા.

كَانَ وَعْدُهٗ مَفْعُوْلًا ﴿۱۸﴾ اِنَّ هٰذِهٖ تَذْكِرَةٌ ۚ فَمَنْ

અલ્લાહ કા વાદા પૂરા હો કર રહેગા. બેશક યે નસીહત હૈ. ફિર જો ચાહે

ع ۱۵ ۱۲ شَآءَ اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا ﴿۱۹﴾ اِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ اَنَّكَ

વો અપને રબ કી તરફ રાસ્તા બના લે. યકીનન આપ કા રબ ખૂબ જાનતા હૈ કે આપ

تَقُوْمُ اَدْنٰى مِنْ ثُلُثَيِ الَّيْلِ وَ نِصْفَهٗ وَ ثُلُثَهٗ

કિયામ કરતે હૈં રાત મેં દો તિહાઈ કે કરીબ ઔર આધી રાત ઔર સુલુસ રાત ઔર ઉન લોગોં મેં

وَ طَآئِفَةٌ مِّنَ الَّذِيْنَ مَعَكَ ؕ وَاللّٰهُ يُقَدِّرُ الَّيْلَ

સે એક જમાઅત ભી જો આપ કે સાથ હૈં. ઔર અલ્લાહ દિન ઔર રાત કી મિકદાર મુતઅય્યન

وَ النَّهَارَ ؕ عَلِمَ اَنْ لَّنْ تُحْصُوْهُ فَتَابَ عَلَيْكُمْ

કરતા હૈ. ઉસ ને જાન લિયા કે તુમ હરગિઝ ઈસ કો નિબાહ નહીં સકોગે તો અલ્લાહ ને તુમ્હારી

فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْاٰنِ ؕ عَلِمَ اَنْ سَيَكُوْنُ

તૌબા કબૂલ કી, તો તુમ પળ્હો કુર્આન મેં સે જો આસાન હો. ઉસ ને જાન લિયા કે અનકરીબ

مِنْكُمْ مَّرْضٰى ۙ وَاٰخَرُوْنَ يَضْرِبُوْنَ فِى الْاَرْضِ

તુમ મેં સે કુછ બીમાર હોંગે ઔર દૂસરે ઝમીન મેં સફર કરેંગે

يَبْتَغُوْنَ مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ ۙ وَاٰخَرُوْنَ يُقَاتِلُوْنَ
અલ્લાહ કા ફઝલ તલબ કરને કે લિયે. ઔર દૂસરે કિતાલ કરેંગે

فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۖ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ ۙ وَاَقِيْمُوا
અલ્લાહ કે રાસ્તે મેં. તો તુમ કુર્આન મેં સે પઢો જો આસાન હો ઔર તુમ નમાઝ

الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَ اَقْرِضُوا اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا ؕ
કાઈમ કરો ઔર ઝકાત દો ઔર અલ્લાહ કો અચ્છા કર્ઝ દો.

وَمَا تُقَدِّمُوْا لِاَنْفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوْهُ عِنْدَ
ઔર જો ભલાઈ તુમ અપની જાનોં કે લિયે આગે ભેજોગે, તો ઉસ કો અલ્લાહ કે પાસ

اللّٰهِ هُوَ خَيْرًا وَّاَعْظَمَ اَجْرًا ؕ وَاسْتَغْفِرُوا اللّٰهَ ؕ
પાઓગે, વો બેહતર હે ઔર અજર કે ઐતેબાર સે બડા હે. ઔર તુમ અલ્લાહ સે મગફિરત તલબ કરો,

اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ۝٢٠ ع ۱۴
યકીનન અલ્લાહ બહોત ઝયાદા બખ્શને વાલા, નિહાયત રહમ વાલા હે.

اٰیاتها ۵۶ (۷۴) سورة المدثر مكية (۴) رکوعاتها ۲
ઉસ મેં ૫૬ આયતેં હૈં સૂરએ મુદસ્સિર મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ ઔર ૨ રુકૂઅ હૈં

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
પઢતા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હે

يٰۤاَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ۝١ قُمْ فَاَنْذِرْ ۝٢ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ۝٣
એ ચાદર મેં લિપટને વાલે! આપ ખડે હો જાઈયે, ફિર ડરાઈયે. ઔર અપને રબ કી બડાઈ બયાન કીજિયે.

وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ۝٤ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ۝٥ وَلَا تَمْنُنْ
ઔર અપને કપડે પાક રખિયે. ઔર ગન્દગી સે અલગ રહિયે. ઔર આપ એહસાન ઈસ લિયે ન કીજિયે કે

تَسْتَكْثِرُ ۝٦ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ۝٧ فَاِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُوْرِ ۝٨
આપ ઝયાદા કા મુતાલબા કરેં. ઔર અપને રબ કી વજહ સે સબ્ર કીજિયે. ફિર જબ સૂર ફૂંકા જાએગા.

فَذٰلِكَ يَوْمَئِذٍ يَّوْمٌ عَسِيْرٌ ۝٩ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ غَيْرُ
તો યે દિન બડા સખ્ત દિન હોગા. કાફિરોં પર કુછ આસાન

يَسِيْرٍ ۝١٠ ذَرْنِيْ وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيْدًا ۝١١ وَّجَعَلْتُ
નહીં હોગા. મુજે ઔર ઉસ કો જિસે મૈં ને પૈદા કિયા, તન્હા છોડ દીજિયે. ઔર મૈં ને

لَهٗ مَالًا مَّمْدُوْدًا ﴿١٢﴾ وَّبَنِيْنَ شُهُوْدًا ﴿١٣﴾ وَّ مَهَّدْتُّ لَهٗ

ઉસ કો અતા કિયા બહોત સારા માલ. ઔર હાઝિર રેહને વાલે બેટે બનાએ. ઔર મૈં ને ઉસ કો હર ચીઝ મેં

تَمْهِيْدًا ﴿١٤﴾ ثُمَّ يَطْمَعُ اَنْ اَزِيْدَ ﴿١٥﴾ كَلَّا ؕ اِنَّهٗ

વુસ્અત દી. ફિર વો લાલચ રખતા હૈ કે મૈં મઝીદ દૂં. હરગિઝ નહીં! યકીનન વો

كَانَ لِاٰيٰتِنَا عَنِيْدًا ﴿١٦﴾ سَاُرْهِقُهٗ صَعُوْدًا ﴿١٧﴾ اِنَّهٗ

હમારી આયતોં કે સાથ દુશમની રખને વાલા થા. અનકરીબ મૈં ઉસે કઠિન ચઢાઈ ચઢને પર મજબૂર કરૂંગા. ઉસ ને

فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٨﴾ فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿١٩﴾ ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ

સોચા ઔર એક અન્દાઝા લગાયા. તો વો મારા જાએ કે કૈસા ઉસ ને અન્દાઝા લગાયા. ફિર વો મારા જાએ કે કૈસા ઉસ ને

قَدَّرَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢١﴾ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٢﴾ ثُمَّ اَدْبَرَ

અન્દાઝા લગાયા. ફિર ઉસ ને દેખા. ફિર ઉસ ને મુંહ બનાયા ઔર ફિર ઉસ ને મુંહ બિગાડા. ફિર ઉસ ને પીઠ

وَ اسْتَكْبَرَ ﴿٢٣﴾ فَقَالَ اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ يُّؤْثَرُ ﴿٢٤﴾

ફેરી ઔર ફિર ઉસ ને તકબ્બુર કિયા. ફિર ઉસ ને કહા કે યે તો નહીં હૈ મગર જાદૂ જો મન્કૂલ ચલા આ રહા હૈ.

اِنْ هٰذَآ اِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ﴿٢٥﴾ سَاُصْلِيْهِ سَقَرَ ﴿٢٦﴾

યે તો એક ઈન્સાન હી કા કલામ હૈ. અનકરીબ મૈં ઉસે દોઝખ મેં દાખિલ કરૂંગા. ઔર આપ કો

وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا سَقَرُ ﴿٢٧﴾ لَا تُبْقِيْ وَلَا تَذَرُ ﴿٢٨﴾ لَوَّاحَةٌ

માલૂમ ભી હૈ કે સકર ક્યા હૈ? વો આગ ન બાકી રેહને દેગી ઔર ન કોઈ ચીઝ છોડેગી. વો તો શકલે ઈન્સાની

لِّلْبَشَرِ ﴿٢٩﴾ عَلَيْهَا تِسْعَةَ عَشَرَ ﴿٣٠﴾ وَمَا جَعَلْنَآ اَصْحٰبَ

કો બિગાડ કર રખ દેગી. ઉસ દોઝખ પર ઉન્નીસ ફરિશ્તે હૈં. ઔર હમ ને દોઝખ વાલોં કો નહીં

النَّارِ اِلَّا مَلٰٓئِكَةً ۙ وَّمَا جَعَلْنَا عِدَّتَهُمْ

બનાયા મગર ફરિશ્તે. ઔર હમ ને ઉન કી તાદાદ કો કાફિરોં કે

اِلَّا فِتْنَةً لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۙ لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا

લિયે સિર્ફ ફિત્ના બનાયા તાકે વો લોગ યકીન કરેં જિન કો કિતાબ

الْكِتٰبَ وَيَزْدَادَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِيْمَانًا وَّلَا يَرْتَابَ

દી ગઈ ઔર ઈમાન વાલે ઈમાન મેં ઔર બઢેં ઔર શક ન કરેં

الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ ۙ وَلِيَقُوْلَ الَّذِيْنَ

વો જિન કો કિતાબ દી ગઈ ઔર શક ન કરેં ઈમાન વાલે ઔર તાકે વો લોગ કહેં

فِیْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ وَّالْكٰفِرُوْنَ مَاذَآ اَرَادَ اللّٰهُ
જિન કે દિલોં મેં બીમારી હૈ ઔર કાફિર કહેં કે અલ્લાહ ને ઉસ કે ઝરિયે મિસાલ બયાન કર કે

بِهٰذَا مَثَلًا ؕ كَذٰلِكَ یُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ یَّشَآءُ
કિસ ચીઝ કા ઈરાદા કિયા હૈ? ઈસી તરહ અલ્લાહ ગુમરાહ કરતે હૈં જિસે ચાહતે હૈં

وَ یَهْدِیْ مَنْ یَّشَآءُ ؕ وَمَا یَعْلَمُ جُنُوْدَ رَبِّكَ
ઔર હિદાયત દેતે હૈં જિસે ચાહતે હૈં. ઔર તેરે રબ કે લશકર સિર્ફ

اِلَّا هُوَ ؕ وَمَا هِیَ اِلَّا ذِكْرٰی لِلْبَشَرِ ۟٣١ ع كَلَّا وَالْقَمَرِ ۟٣٢ ع ٥/١٣
વહી જાનતા હૈ. ઔર યે મહઝ એક નસીહત હૈ ઈન્સાનોં કે લિયે. હરગિઝ નહીં! ચાંદ કી કસમ.

وَالَّیْلِ اِذْ اَدْبَرَ ۟٣٣ وَالصُّبْحِ اِذَآ اَسْفَرَ ۟٣٤ اِنَّهَا لَاِحْدَی
ઔર રાત કી કસમ, જબ વો ચલી જાએ. સુબહ કી કસમ, જબ વો રોશન હો જાએ. યકીનન યે બડી

الْكُبَرِ ۟٣٥ نَذِیْرًا لِّلْبَشَرِ ۟٣٦ لِمَنْ شَآءَ مِنْكُمْ
નિશાનિયોં મેં સે એક હૈ. યે ઈન્સાનોં કો ડરાને વાલી હૈ. ઉસ કો જો તુમ મેં સે યે ચાહે

اَنْ یَّتَقَدَّمَ اَوْ یَتَاَخَّرَ ۟٣٧ كُلُّ نَفْسٍۭ بِمَا كَسَبَتْ رَهِیْنَةٌ ۟٣٨
કે આગે બઢે યા પીછે હટે. હર શખ્સ રોકા જાએગા ઉન આમાલ કી વજહ સે જો ઉસ ને કિયે.

اِلَّآ اَصْحٰبَ الْیَمِیْنِ ۟٣٩ فِیْ جَنّٰتٍ ۛ۫ یَتَسَآءَلُوْنَ ۟٤٠ معانقة ٢ عند المتأخرين ١٢
સિવાએ યમીન વાલોં કે. જો જન્નતોં મેં હોંગે, એક દૂસરે કો પૂછ રહે હોંગે.

عَنِ الْمُجْرِمِیْنَ ۟٤١ مَا سَلَكَكُمْ فِیْ سَقَرَ ۟٤٢ قَالُوْا
મજરિમોં કે મુતઅલ્લિક. (મુજરિમોં સે પૂછેંગે) કે તુમ્હેં દોઝખ મેં કિસ ચીઝ ને દાખિલ કિયા?

لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّیْنَ ۟٤٣ وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِیْنَ ۟٤٤
તો વો કહેંગે કે હમ નમાઝ પઢને વાલોં મેં સે નહીં થે. ઔર હમ મિસ્કીન કો ખાના નહીં દેતે થે.

وَكُنَّا نَخُوْضُ مَعَ الْخَآىِٕضِیْنَ ۟٤٥ وَكُنَّا نُكَذِّبُ
ઔર હમ બાતિલ કલામ મેં લગને વાલોં કે સાથ લગે રેહતે થે. ઔર હમ હિસાબ

بِیَوْمِ الدِّیْنِ ۟٤٦ حَتّٰۤی اَتٰىنَا الْیَقِیْنُ ۟٤٧
કે દિન કો જુઠલાતે થે. યહાં તક કે હમારે પાસ યકીન (યાની મૌત) આ ગઈ.

فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشّٰفِعِیْنَ ۟٤٨ فَمَا لَهُمْ عَنِ
ફિર તો ઉન કો સિફારિશ કરને વાલોં કી સિફારિશ નફા નહીં દેગી. ફિર ઉન કો કયા હુવા કે નસીહત

التَّذْكِرَةِ مُعْرِضِيْنَ ۝٤٩ كَاَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ ۝٥٠

સે ઐરાઝ કર રહે હૈં. ગોયા કે વો બિદકે હુવે ગધે હૈં.

فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ۝٥١ بَلْ يُرِيْدُ كُلُّ امْرِئٍ

જો શેર સે ભાગે હોં. બલ્કે ઉન મેં સે હર શખ્સ યે

مِّنْهُمْ اَنْ يُّؤْتٰى صُحُفًا مُّنَشَّرَةً ۝٥٢ كَلَّا ؕ بَلْ

ચાહતા હૈ કે ઉસે ખુલે હુવે સહીફે દિયે જાએં. હરગિઝ નહીં! બલ્કે

لَّا يَخَافُوْنَ الْاٰخِرَةَ ۝٥٣ كَلَّآ اِنَّهٗ تَذْكِرَةٌ ۝٥٤ فَمَنْ

વો આખિરત સે ડરતે નહીં હૈં. હરગિઝ નહીં! યકીનન કુર્આન તો નસીહત હૈ. ફિર જો

شَآءَ ذَكَرَهٗ ۝٥٥ وَمَا يَذْكُرُوْنَ اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ ؕ

ચાહે ઉસ સે નસીહત હાસિલ કરે. ઔર વો નસીહત હાસિલ નહીં કર સકતે મગર યે કે અલ્લાહ ચાહે.

ع هُوَ اَهْلُ التَّقْوٰى وَاَهْلُ الْمَغْفِرَةِ ۝٥٦

વો તકવા કા એહલ હૈ ઔર બખ્શને કા એહલ હૈ.

اٰياتها ٤٠ (٧٥) سُوْرَةُ الْقِيٰمَةِ مَكِّيَّةٌ (٣١) ركوعاتها ٢

ઔર ૨ રુકૂઅ હૈં સૂરએ કિયામા મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ ઉસ મેં ૪૦ આયતેં હૈં

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

પઢતા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હૈ

لَآ اُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيٰمَةِ ۝١ وَلَآ اُقْسِمُ بِالنَّفْسِ

કસમ ખાતા હું કયામત કે દિન કી. ઔર કસમ ખાતા હું મલામત કરને વાલે

اللَّوَّامَةِ ۝٢ اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَلَّنْ نَّجْمَعَ عِظَامَهٗ ۝٣

નફસ કી. કયા ઇન્સાન ને યે સમજ રખા હૈ કે હમ ઉસ કી હડ્ડિયાં હરગિઝ જમા નહીં કરેંગે?

بَلٰى قٰدِرِيْنَ عَلٰٓى اَنْ نُّسَوِّيَ بَنَانَهٗ ۝٤ بَلْ يُرِيْدُ

ક્યૂં નહીં! હમ ઇસ પર કાદિર હૈં કે ઉસ કે પોરે ભી દુરુસ્ત કર દેં. બલ્કે ઇન્સાન

الْاِنْسَانُ لِيَفْجُرَ اَمَامَهٗ ۝٥ يَسْـَٔلُ اَيَّانَ يَوْمُ الْقِيٰمَةِ ۝٦

યે ચાહતા હૈ કે આગે ભી વો બદકારી કરતા રહે. વો પૂછતા હૈ કે કયામત કા દિન કબ હૈ?

فَاِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ ۝٧ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ۝٨ وَجُمِعَ الشَّمْسُ

ફિર જબ નિગાહેં ફટી રેહ જાએં. ઔર ચાંદ બેનૂર હો જાએ. ઔર ચાંદ ઔર સૂરજ ઇકટ્ઠે

وَالْقَمَرُ ۙ(٩) يَقُوْلُ الْاِنْسَانُ يَوْمَىِٕذٍ اَيْنَ الْمَفَرُّ ۚ(١٠)

કિયે જાએં. ઈન્સાન ઉસ દિન કહેગા કે કિધર ભાગૂં?

كَلَّا لَا وَزَرَ ۙ(١١) اِلٰى رَبِّكَ يَوْمَىِٕذِ اِۨلْمُسْتَقَرُّ ۙ(١٢)

હરગિઝ નહીં! કોઈ જાએ પનાહ નહીં. તેરે રબ કી તરફ ઉસ દિન ઠેહેરના હૈ.

يُنَبَّؤُا الْاِنْسَانُ يَوْمَىِٕذٍۭ بِمَا قَدَّمَ وَاَخَّرَ ۙ(١٣)

ઈન્સાન કો ખબર દી જાએગી ઉસ દિન ઉન આમાલ કી જો ઉસ ને આગે ભેજે ઔર પીછે છોડે.

بَلِ الْاِنْسَانُ عَلٰى نَفْسِهٖ بَصِيْرَةٌ ۙ(١٤) وَّلَوْ اَلْقٰى مَعَاذِيْرَهٗ ۙ(١٥)

બલ્કે ઈન્સાન અપને ખિલાફ ખુદ હુજ્જત હૈ. અગરચે વો અપને બહાને પેશ કરે. આપ અપની

لَا تُحَرِّكْ بِهٖ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهٖ ۙ(١٦) اِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهٗ

ઝબાન કુર્આન કે સાથ ન હિલાએં તાકે ઉસ મેં આપ જલ્દી કરેં. હમારે ઝિમ્મે ઈસ કુર્આન કા જમા

وَقُرْاٰنَهٗ ۚ(١٧) فَاِذَا قَرَاْنٰهُ فَاتَّبِعْ قُرْاٰنَهٗ ۚ(١٨) ثُمَّ

કરના ઔર ઉસ કા પળ્હવાના ભી હૈ. ફિર જબ હમ ઉસ કો પળ્હ લેં, ફિર બાદ મેં આપ પળ્હિયે. ફિર

اِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهٗ ۙ(١٩) كَلَّا بَلْ تُحِبُّوْنَ الْعَاجِلَةَ ۙ(٢٠) وَتَذَرُوْنَ

યકીનન હમારે ઝિમ્મે ઉસ કો બયાન કરના ભી હૈ. હરગિઝ નહીં! બલ્કે તુમ દુન્યા સે મહબ્બત રખતે હો. ઔર

الْاٰخِرَةَ ۙ(٢١) وُجُوْهٌ يَّوْمَىِٕذٍ نَّاضِرَةٌ ۙ(٢٢) اِلٰى رَبِّهَا

આખિરત કો છોડ દેતે હો. કુછ ચેહરે ઉસ દિન તર વ તાઝા હોંગે. અપને રબ કી તરફ દેખ રહે

نَاظِرَةٌ ۚ(٢٣) وَ وُجُوْهٌ يَّوْمَىِٕذٍۭ بَاسِرَةٌ ۙ(٢٤) تَظُنُّ

હોંગે. ઔર કુછ ચેહરે ઉસ દિન ઉદાસ હોંગે. ગુમાન કરતે હોંગે કે ઉન

اَنْ يُّفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ۙ(٢٥) كَلَّاۤ اِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ۙ(٢٦)

કે સાથ કમર તોડને વાલે કા મુઆમલા કિયા જાએગા. હરગિઝ નહીં! જબ રૂહ હલક તક પહોંચ જાએ.

وَقِيْلَ مَنْ ٚ رَاقٍ ۙ(٢٧) وَّظَنَّ اَنَّهُ الْفِرَاقُ ۙ(٢٨) وَالْتَفَّتِ

ઔર પૂછા જાએ કે હૈ કોઈ રુકયા કરને વાલા. ઔર વો ગુમાન કરતા હૈ કે યે તો જુદાઈ કા વકત હૈ.

السَّاقُ بِالسَّاقِ ۙ(٢٩) اِلٰى رَبِّكَ يَوْمَىِٕذِ اِۨلْمَسَاقُ ۚ(٣٠) ع

ઔર પિંડલી પિંડલી કે સાથ લિપટ જાએ. તેરે રબ હી કી જાનિબ ઉસ દિન ચલના હૈ.

فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلّٰى ۙ(٣١) وَلٰكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى ۙ(٣٢)

ફિર ઉસ ને ન તસ્દીક કી ઔર ન નમાઝ પળ્હી. લેકિન ઉસ ને જુઠલાયા ઔર મુંહ મોડા.

ثُمَّ ذَهَبَ اِلٰٓى اَهۡلِهٖ يَتَمَطّٰىؕ ۝٣٣ اَوۡلٰى لَكَ فَاَوۡلٰىۙ ۝٣٤ ثُمَّ اَوۡلٰى
ફિર વો ગયા અપને ઘર વાલોં કી તરફ અકડતા હુવા. તેરે લિયે હલાકત હો, ફિર હલાકત હો. ફિર તેરે
لَكَ فَاَوۡلٰىؕ ۝٣٥ اَيَحۡسَبُ الۡاِنۡسَانُ اَنۡ يُّتۡرَكَ سُدًىؕ ۝٣٦
લિયે હલાકત હો, ફિર હલાકત હો. કયા ઈન્સાન ને યે સમજ રખા હૈ કે ઉસે બેકાર છોડ દિયા જાએગા?
اَلَمۡ يَكُ نُطۡفَةً مِّنۡ مَّنِىٍّ يُّمۡنٰىۙ ۝٣٧ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً
કયા વો મની કા એક નુત્ફા નહીં થા જો ટપકાયા જાતા હૈ? ફિર જમા હુવા ખૂન થા, ફિર અલ્લાહ ને
فَخَلَقَ فَسَوّٰىۙ ۝٣٨ فَجَعَلَ مِنۡهُ الزَّوۡجَيۡنِ الذَّكَرَ
બનાયા, ફિર દુરુસ્ત કિયા. ફિર ઉસ સે જોડા બનાયા એક મર્દ
وَالۡاُنۡثٰىؕ ۝٣٩ اَلَيۡسَ ذٰلِكَ بِقٰدِرٍ عَلٰٓى اَنۡ يُّحۡیِۦَ الۡمَوۡتٰى ۝٤٠
ઔર એક ઔરત કો. કયા વો અલ્લાહ ઈસ પર કાદિર નહીં હૈ કે મુરદોં કો ઝિન્દા કરે?
اٰیَاتُهَا ٣١ (٧٦) سُوۡرَةُ الدَّهۡرِ مَدَنِيَّةٌ (٩٨) رُكُوۡعَاتُهَا ٢
ઉસ મેં ૩૧ આયતેં હૈં સૂરએ દહર મદીના મેં નાઝિલ હુઈ ઔર ૨ રુકૂઅ હૈં
بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ
પઢ઼તા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હૈ
هَلۡ اَتٰى عَلَى الۡاِنۡسَانِ حِيۡنٌ مِّنَ الدَّهۡرِ لَمۡ يَكُنۡ
બેશક ઈન્સાન પર ઝમાને મેં એક વકત ઐસા ભી આયા હૈ કે વો કાબિલે ઝિક્ર
شَيۡـًٔا مَّذۡكُوۡرًا ۝١ اِنَّا خَلَقۡنَا الۡاِنۡسَانَ مِنۡ نُّطۡفَةٍ
ચીઝ નહીં થા. યકીનન હમ ને ઈન્સાન કો મખ્લૂત નુત્ફે સે પૈદા
اَمۡشَاجٍ ۖ نَّبۡتَلِيۡهِ فَجَعَلۡنٰهُ سَمِيۡعًاۢ بَصِيۡرًا ۝٢ اِنَّا هَدَيۡنٰهُ
કિયા, કે હમ ઉસ કો આઝમાએં, ફિર હમ ને ઉસે સુનને વાલા, દેખને વાલા બનાયા. બેશક હમ ને ઉસ કો
السَّبِيۡلَ اِمَّا شَاكِرًا وَّاِمَّا كَفُوۡرًا ۝٣ اِنَّاۤ اَعۡتَدۡنَا
રાસ્તા બતલાયા, યા શુક્ર કરને વાલા હુવા યા નાશુકરા. યકીનન હમ ને કાફિરોં
لِلۡكٰفِرِيۡنَ سَلٰسِلَاۡ وَاَغۡلٰلًا وَّسَعِيۡرًا ۝٤ اِنَّ الۡاَبۡرَارَ
કે લિયે ઝંજીરેં ઔર તૌક ઔર આગ તૈયાર કર રખી હૈં. યકીનન નેક લોગ
يَشۡرَبُوۡنَ مِنۡ كَاۡسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُوۡرًا ۝٥ عَيۡنًا
પિયેંગે ઐસે જામ સે જિસ મેં કાફૂર કી આમેઝિશ હોગી. એક ચશ્મે સે

ع ١٨

يَّشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللّٰهِ يُفَجِّرُوْنَهَا تَفْجِيْرًا ۝٦ يُوْفُوْنَ
જિસ સે અલ્લાહ કે મખ્સૂસ બન્દે પિયેંગે. (ઔર વો જહાં ચાહેંગે) ઉસે બહા લે જાએંગે. જો નઝર પૂરી

بِالنَّذْرِ وَيَخَافُوْنَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهٗ مُسْتَطِيْرًا ۝٧
કરતે હૈં ઔર ડરતે હૈં ઉસ દિન સે જિસ કી મુસીબત ફૈલી હુઈ હોગી.

وَ يُطْعِمُوْنَ الطَّعَامَ عَلٰى حُبِّهٖ مِسْكِيْنًا وَّ يَتِيْمًا
ઔર જો ખાના દેતે હૈં ઉસ કી મહબ્બત કે બાવજૂદ મિસ્કીન ઔર યતીમ

وَّ اَسِيْرًا ۝٨ اِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللّٰهِ لَا نُرِيْدُ مِنْكُمْ
ઔર કૈદી કો. કે હમ તુમ્હેં સિર્ફ અલ્લાહ કી રઝા કી ખાતિર ખાના દેતે હૈં, હમ તુમ સે ન બદલા

جَزَآءً وَّلَا شُكُوْرًا ۝٩ اِنَّا نَخَافُ مِنْ رَّبِّنَا يَوْمًا
ચાહતે હૈં ઔર ન શુક્રિયા ચાહતે હૈં. હમ તો અપને રબ સે ડરતે હૈં ઉસ દિન સે જો

عَبُوْسًا قَمْطَرِيْرًا ۝١٠ فَوَقٰىهُمُ اللّٰهُ شَرَّ ذٰلِكَ الْيَوْمِ
ઉદાસી વાલા ઔર સખ્ત દિન હોગા. તો અલ્લાહ ઉન કો ઉસ દિન કી મુસીબત સે બચા લેંગે

وَلَقّٰىهُمْ نَضْرَةً وَّ سُرُوْرًا ۝١١ وَجَزٰىهُمْ بِمَا صَبَرُوْا
ઔર ઉન કો અલ્લાહ તાઝગી ઔર ખુશી અતા કરેંગે. ઔર ઉન કે સબ્ર કે બદલે ઉન કો

جَنَّةً وَّ حَرِيْرًا ۝١٢ مُّتَّكِـِٕيْنَ فِيْهَا عَلَى الْاَرَآئِكِ ۚ
જન્નત ઔર રેશમ ઈનાયત ફરમાએંગે. ઉસ મેં વો ટેક લગાએ હુવે હોંગે તખ્તોં પર.

لَا يَرَوْنَ فِيْهَا شَمْسًا وَّلَا زَمْهَرِيْرًا ۝١٣ وَ دَانِيَةً
ઉસ મેં ન વો ધૂપ દેખેંગે ઔર ન સરદી. ઔર ફલદાર શાખોં કે

عَلَيْهِمْ ظِلٰلُهَا وَ ذُلِّلَتْ قُطُوْفُهَا تَذْلِيْلًا ۝١٤
સાએ ઉન કે કરીબ હોંગે ઔર ફલોં કે ગુચ્છે જુકે હુવે તાબેઅ હોંગે.

وَ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِاٰنِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَّاَكْوَابٍ
ઔર ઉન પર ચાંદી કે બર્તન ઘુમાએ જાએંગે ઔર પ્યાલે

كَانَتْ قَوَارِيْرَا۠ ۝١٥ قَوَارِيْرَا۠ مِنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوْهَا
જો શીશે કે હોંગે. ચાંદી કે શીશે સે હોંગે, જિન કો ભરને વાલે ને એક મુઅય્યન મિકદાર

تَقْدِيْرًا ۝١٦ وَيُسْقَوْنَ فِيْهَا كَاْسًا كَانَ مِزَاجُهَا
સે ભરા હોગા. ઔર ઉન કો ઉસ મેં ઐસે જામ પિલાએ જાએંગે જિન મેં સૂંઠ કી આમેઝિશ

ـه قرء حفص بغير الالف في الوصل فيهما ووقف على الاول بالالف وعلى الثاني بغير الالف ١٢

زَنْجَبِيْلًا ﴿١٧﴾ عَيْنًا فِيْهَا تُسَمّٰى سَلْسَبِيْلًا ﴿١٨﴾
હોગી. જન્નત કે એક ચશ્મે સે જિસ કા નામ સલસબીલ હૈ.

وَ يَطُوْفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُوْنَ ۚ اِذَا رَاَيْتَهُمْ
ઔર ઉન પર લડકે ચક્કર લગાએંગે જો લડકે હી રહેંગે. જબ આપ ઉન કો દેખોગે તો આપ

حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنْثُوْرًا ﴿١٩﴾ وَاِذَا رَاَيْتَ ثَمَّ رَاَيْتَ
ઉન્હેં બિખેરે હુવે મોતી ગુમાન કરોગે. ઔર જબ આપ ઉસ જગા કો દેખોગે તો

نَعِيْمًا وَّ مُلْكًا كَبِيْرًا ﴿٢٠﴾ عٰلِيَهُمْ ثِيَابُ سُنْدُسٍ
નેઅમત વાલી જગા ઔર એક બડી સલ્તનત દેખોગે. ઉન પર બારીક ઔર મોટે સબ્ઝ

خُضْرٌ وَّاِسْتَبْرَقٌ ۫ وَّحُلُّوْۤا اَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ ۚ وَ سَقٰهُمْ
રેશમ કા લિબાસ હોગા. ઔર ઉન્હેં ચાંદી કે કંગન પેહનાએ જાએંગે. ઔર ઉન કો

رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُوْرًا ﴿٢١﴾ اِنَّ هٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَآءً
ઉન કા રબ પાકીઝા શરાબ પિલાએગા. યે તુમ્હારા સવાબ હૈ

وَّكَانَ سَعْيُكُمْ مَّشْكُوْرًا ﴿٢٢﴾ اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ
ઔર તુમ્હારી કોશિશ કી કદર કી ગઈ હૈ. હમ ને આપ પર યે કુર્આન થોડા થોડા

الْقُرْاٰنَ تَنْزِيْلًا ﴿٢٣﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ
નાઝિલ કિયા હૈ. ઈસ લિયે આપ અપને રબ કે હુકમ કી વજહ સે સબ્ર કીજિયે ઔર ઉન મેં સે

مِنْهُمْ اٰثِمًا اَوْ كَفُوْرًا ﴿٢٤﴾ وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً
કિસી ગુનેહગાર યા બહોત નાશુકરે કા કેહના ન માનિયે. ઔર અપને રબ કે નામ કા ઝિક્ર કીજિયે

وَّ اَصِيْلًا ﴿٢٥﴾ وَمِنَ الَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهٗ وَسَبِّحْهُ
સુબ્હ ઔર શામ. ઔર રાત કે કિસી વકત મેં ઉસ કે સામને સજદા કીજિયે ઔર લમ્બી રાત

لَيْلًا طَوِيْلًا ﴿٢٦﴾ اِنَّ هٰۤؤُلَآءِ يُحِبُّوْنَ الْعَاجِلَةَ
મેં ઉસ કી તસ્બીહ કીજિયે. યકીનન યે લોગ દુન્યા ચાહતે હૈં

وَ يَذَرُوْنَ وَرَآءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيْلًا ﴿٢٧﴾ نَحْنُ خَلَقْنٰهُمْ
ઔર અપને પીછે એક ભારી દિન કો છોડ દેતે હૈં. હમીં ને ઉન કો પૈદા કિયા

وَ شَدَدْنَاۤ اَسْرَهُمْ ۚ وَاِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَاۤ اَمْثَالَهُمْ
ઔર ઉન કે બન્ધન કો મઝબૂત કિયા હૈ. ઔર હમ જબ ચાહેં ઉન કે જૈસે બદલે મેં

تَبْدِيْلًا ﴿۲۸﴾ اِنَّ هٰذِهٖ تَذْكِرَةٌ ۚ فَمَنْ شَآءَ
લે આએં. યકીનન યે નસીહત હૈ. ફિર જો ચાહે

اتَّخَذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا ﴿۲۹﴾ وَمَا تَشَآءُوْنَ
અપને રબ કી તરફ રાસ્તા બના લે. ઔર તુમ નહીં ચાહોગે

اِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ ؕ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿۳۰﴾
મગર યે કે અલ્લાહ હી ચાહે. યકીનન અલ્લાહ ઈલ્મ વાલા, હિકમત વાલા હૈ.

يُّدْخِلُ مَنْ يَّشَآءُ فِيْ رَحْمَتِهٖ ؕ وَالظّٰلِمِيْنَ
વો અપની રહમત મેં જિસે ચાહે દાખિલ કરતા હૈ. ઔર ઝાલિમોં

اَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ﴿۳۱﴾ ع
કે લિયે ઉસ ને દર્દનાક અઝાબ તૈયાર કર રખા હૈ.

اٰیَاتُهَا ۵۰ (۷۷) سُوْرَةُ الْمُرْسَلٰتِ مَكِّيَّةٌ (۳۳) رُكُوْعَاتُهَا ۲
ઉસ મેં ૫૦ આયતેં હૈં — સૂરએ મુરસલાત મક્કા મેં નાઝિલ હુઈ — ઔર ૨ રુકૂઅ હૈં

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
પઢ્હતા હું અલ્લાહ કા નામ લે કર જો બડા મેહરબાન, નિહાયત રહમ વાલા હૈ

وَالْمُرْسَلٰتِ عُرْفًا ﴿۱﴾ فَالْعٰصِفٰتِ عَصْفًا ﴿۲﴾
ઉન હવાઓં કી કસમ જો નફે કે લિયે ભેજી જાતી હૈં. ફિર ઉન હવાઓં કી કસમ જો તેઝ ચલને વાલી હૈં. ઉન

وَّالنّٰشِرٰتِ نَشْرًا ﴿۳﴾ فَالْفٰرِقٰتِ فَرْقًا ﴿۴﴾
હવાઓં કી કસમ જો બાદલોં કો ફૈલાને વાલી હૈં. ફિર ઉન હવાઓં કી કસમ જો બાદલોં કો અલગ અલગ કરને

فَالْمُلْقِيٰتِ ذِكْرًا ﴿۵﴾ عُذْرًا اَوْ نُذْرًا ﴿۶﴾
વાલી હૈં. ફિર ઉન હવાઓં કી કસમ જો અલ્લાહ કી યાદ દિલ મેં ડાલને વાલી હૈં. ઉઝર કે લિયે યા ડરાને કે લિયે.

اِنَّمَا تُوْعَدُوْنَ لَوَاقِعٌ ﴿۷﴾ فَاِذَا النُّجُوْمُ طُمِسَتْ ﴿۸﴾
તુમ્હેં જિસ સે ડરાયા જા રહા હૈ, વો અલબત્તા ઝરૂર વાકેઅ હોને વાલા હૈ. ફિર જબ સિતારે બેનૂર

وَاِذَا السَّمَآءُ فُرِجَتْ ﴿۹﴾ وَاِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ ﴿۱۰﴾
હો જાએંગે. ઔર જબ આસ્માન ફટ જાએગા. ઔર જબ પહાડ ગુબાર બના કર ઉડા દિયે જાએંગે.

وَاِذَا الرُّسُلُ اُقِّتَتْ ﴿۱۱﴾ لِاَيِّ يَوْمٍ اُجِّلَتْ ﴿۱۲﴾
ઔર જબ પૈગમ્બર ઈકટ્ઠે કિયે જાએંગે. કિસ દિન કે લિયે ઉસે મુઅખ્ખર કિયા ગયા?

لِيَوْمِ الْفَصْلِ ۚ ﴿١٣﴾ وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الْفَصْلِ ۗ ﴿١٤﴾
ફૈસલે કે દિન કે લિયે. ઔર આપ કો માલૂમ હૈ કે ફૈસલે કા દિન કયા હૈ?

وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿١٥﴾ اَلَمْ نُهْلِكِ الْاَوَّلِيْنَ ۗ ﴿١٦﴾
ઉસ દિન જુઠલાને વાલોં કે લિયે હલાકત હૈ. કયા હમ ને હલાક નહીં કિયા અગલે લોગોં કો?

ثُمَّ نُتْبِعُهُمُ الْاٰخِرِيْنَ ﴿١٧﴾ كَذٰلِكَ نَفْعَلُ
ફિર હમ ઉન કે પીછે ચલતા કરેંગે પીછે આને વાલોં કો. ઈસી તરહ હમ મુજરિમોં

بِالْمُجْرِمِيْنَ ﴿١٨﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿١٩﴾
કે સાથ કરતે હૈં. ઉસ દિન જુઠલાને વાલોં કે લિયે હલાકત હૈ.

اَلَمْ نَخْلُقْكُّمْ مِّنْ مَّآءٍ مَّهِيْنٍ ۙ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنٰهُ فِيْ قَرَارٍ
કયા હમ ને તુમ્હેં પૈદા નહીં કિયા એક ઝલીલ પાની સે? ફિર હમ ને ઉસ કો મહફૂઝ ઠેહેરને કી જગા મેં

مَّكِيْنٍ ۙ ﴿٢١﴾ اِلٰى قَدَرٍ مَّعْلُوْمٍ ۙ ﴿٢٢﴾ فَقَدَرْنَا ۖ فَنِعْمَ
રખા. એક વકતે મુકર્રરા તક. ફિર હમ ને મિકદાર મુતઅય્યન કી. ફિર હમ કિત્ની અચ્છી

الْقٰدِرُوْنَ ﴿٢٣﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٢٤﴾
મિકદાર મુતઅય્યન કરને વાલે હૈં. ઉસ દિન હલાકત હૈ જુઠલાને વાલોં કે લિયે.

اَلَمْ نَجْعَلِ الْاَرْضَ كِفَاتًا ۙ ﴿٢٥﴾ اَحْيَآءً وَّاَمْوَاتًا ۙ ﴿٢٦﴾
કયા હમ ને ઝમીન કો સમેટને વાલી નહીં બનાયા? ઝિન્દોં ઔર મુરદોં કો.

وَّجَعَلْنَا فِيْهَا رَوَاسِيَ شٰمِخٰتٍ وَّ اَسْقَيْنٰكُمْ مَّآءً
ઔર હમ ને ઉસ મેં ઊંચે ઊંચે પહાડ ગાડ દિયે ઔર હમ ને તુમ્હેં મીઠા પાની પીને

فُرَاتًا ۗ ﴿٢٧﴾ وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٢٨﴾ اِنْطَلِقُوْٓا
કો દિયા. ઉસ દિન જુઠલાને વાલોં કે લિયે હલાકત હૈ. (કહા જાએગા)

اِلٰى مَا كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ ۚ ﴿٢٩﴾ اِنْطَلِقُوْٓا
કે તુમ ચલો ઉસ અઝાબ કી તરફ જિસ કો તુમ જુઠલાતે થે. તુમ ચલો

اِلٰى ظِلٍّ ذِيْ ثَلٰثِ شُعَبٍ ۙ ﴿٣٠﴾ لَّا ظَلِيْلٍ وَّلَا يُغْنِيْ
તીન શાખોં વાલે સાએ કી તરફ. જો ન સાયા દેને વાલા હૈ ઔર ન આગ કી તપિશ

مِنَ اللَّهَبِ ۗ ﴿٣١﴾ اِنَّهَا تَرْمِيْ بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ ۚ ﴿٣٢﴾
કે કુછ કામ આ સકતા હૈ. યકીનન વો તો અંગારે ફેંકતી હૈ મહલ જૈસે.

كَاَنَّهٗ جِمٰلَتٌ صُفْرٌؕ ﴿٣٣﴾ وَیْلٌ یَّوْمَىٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِیْنَ ﴿٣٤﴾
ગોયા કે વો પીલે પીલે ઊંટ હૈં. ઉસ દિન જુઠલાને વાલોં કે લિયે હલાકત હૈ.

هٰذَا یَوْمُ لَا یَنْطِقُوْنَۙ ﴿٣٥﴾ وَلَا یُؤْذَنُ لَهُمْ فَیَعْتَذِرُوْنَ ﴿٣٦﴾
યે વો દિન હૈ કે વો બોલ નહીં સકેંગે. ઔર ઉન કો ઈજાઝત ભી નહીં દી જાએગી કે વો ઉઝર પેશ કરેં.

وَیْلٌ یَّوْمَىٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِیْنَ ﴿٣٧﴾ هٰذَا یَوْمُ الْفَصْلِ ۚ
ઉસ દિન જુઠલાને વાલોં કે લિયે હલાકત હૈ. યે ફૈસલે કા દિન હૈ.

جَمَعْنٰكُمْ وَالْاَوَّلِیْنَ ﴿٣٨﴾ فَاِنْ كَانَ لَكُمْ كَیْدٌ
હમ ને તુમ્હેં ઔર અગલે લોગોં કો જમા કર દિયા. ફિર અગર તુમ્હારે પાસ કોઈ દાવ હૈ

فَكِیْدُوْنِ ﴿٣٩﴾ وَیْلٌ یَّوْمَىٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِیْنَ ﴿٤٠﴾ ع ١ / ٤٠ / ٢١
તો મુજ પર ચલા લો. ઉસ દિન જુઠલાને વાલોં કે લિયે હલાકત હૈ.

اِنَّ الْمُتَّقِیْنَ فِیْ ظِلٰلٍ وَّعُیُوْنٍۙ ﴿٤١﴾ وَّ فَوَاكِهَ
યકીનન મુત્તકી લોગ સાયોં ઔર ચશ્મોં, ઔર મેવોં મેં હોંગે,

مِمَّا یَشْتَهُوْنَؕ ﴿٤٢﴾ كُلُوْا وَ اشْرَبُوْا هَنِیْٓـًٔۢا بِمَا كُنْتُمْ
જિસ કિસમ કે વો ચાહેંગે. મુબારક હો, તુમ ખાઓ ઔર પિયો ઉન આમાલ કે બદલે મેં જો તુમ

تَعْمَلُوْنَ ﴿٤٣﴾ اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِی الْمُحْسِنِیْنَ ﴿٤٤﴾
કરતે થે. ઈસી તરહ હમ નેકી કરને વાલોં કો બદલા દેંગે.

وَیْلٌ یَّوْمَىٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِیْنَ ﴿٤٥﴾ كُلُوْا وَ تَمَتَّعُوْا
ઉસ દિન જુઠલાને વાલોં કે લિયે હલાકત હૈ. તુમ ખાઓ ઔર થોડા મઝા

قَلِیْلًا اِنَّكُمْ مُّجْرِمُوْنَ ﴿٤٦﴾ وَیْلٌ یَّوْمَىٕذٍ
લે લો, યકીનન તુમ મુજરિમ હો. ઉસ દિન જુઠલાને વાલોં કે લિયે

لِّلْمُكَذِّبِیْنَ ﴿٤٧﴾ وَ اِذَا قِیْلَ لَهُمُ ارْكَعُوْا
હલાકત હૈ. ઔર જબ ઉન સે કહા જાતા હૈ કે તુમ રુકૂઅ કરો

لَا یَرْكَعُوْنَ ﴿٤٨﴾ وَیْلٌ یَّوْمَىٕذٍ لِّلْمُكَذِّبِیْنَ ﴿٤٩﴾
તો યે રુકૂઅ નહીં કરતે. ઉસ દિન જુઠલાને વાલોં કે લિયે હલાકત હૈ.

فَبِاَیِّ حَدِیْثٍۭ بَعْدَهٗ یُؤْمِنُوْنَ ﴿٥٠﴾ ع ٢ / ١٠ / ٢٢
ફિર ઉસ કે બાદ કૌન સી બાત પર વો ઈમાન લાએંગે.